

...Висока
тєдрїстє
Бога...

(лірика)

...Висока
тєдрїстє
Бога...

(лірика)

...Висока
тєдрїстє
Бога...

(лірика)

Микола Побегян

Микола Побегян

Микола Побегян

БК 84(4)КР=УКР)6-5
УДК 821.161.2-1
П41

*Автор виставляє щур в'ячність
добродію отцю Никодиму (Ситко С.І.)
за видання цієї книги*

Побеган М. Ф.
П41 ..Висока щедрість Бога...: Лірика. –
Харків: «Федорко», – 2015, – 104 с.

Книга «..Висока щедрість Бога...» безу-
мовно знайде свого читача сьогодні, але біль-
ше – пізніше...

БК 84(4)КР=УКР)6-5
УДК 821.161.2-1

© Побеган М. Ф., автор, 2015.
© Вирєнков А. А., оформлення, 2015.
© Федорко М. Ю., видавець, 2015.

ISBN 978-617-7298-05-1

БК 84(4)КР=УКР)6-5
УДК 821.161.2-1
П41

*Автор виставляє щур в'ячність
добродію отцю Никодиму (Ситко С.І.)
за видання цієї книги*

Побеган М. Ф.
П41 ..Висока щедрість Бога...: Лірика. –
Харків: «Федорко», – 2015, – 104 с.

Книга «..Висока щедрість Бога...» безу-
мовно знайде свого читача сьогодні, але біль-
ше – пізніше...

БК 84(4)КР=УКР)6-5
УДК 821.161.2-1

© Побеган М. Ф., автор, 2015.
© Вирєнков А. А., оформлення, 2015.
© Федорко М. Ю., видавець, 2015.

ISBN 978-617-7298-05-1

БК 84(4)КР=УКР)6-5
УДК 821.161.2-1
П41

*Автор виставляє щур в'ячність
добродію отцю Никодиму (Ситко С.І.)
за видання цієї книги*

Побеган М. Ф.
П41 ..Висока щедрість Бога...: Лірика. –
Харків: «Федорко», – 2015, – 104 с.

Книга «..Висока щедрість Бога...» безу-
мовно знайде свого читача сьогодні, але біль-
ше – пізніше...

БК 84(4)КР=УКР)6-5
УДК 821.161.2-1

© Побеган М. Ф., автор, 2015.
© Вирєнков А. А., оформлення, 2015.
© Федорко М. Ю., видавець, 2015.

ISBN 978-617-7298-05-1

*Лібно чернігівську дорогу.
Ліна Костенко*

* * *

Я нею теж
Пішов у світ —
Це там,
Де Сосниця
І Березне...
По ній ходив
Увесь
Мій рід
І ходитиме,
Поки не щезне...
Дорога!
Крашої нема...
Яка висока
Щедрість Бога!..
Мене за шию
Обійма
Ота
Чернігівська
Дорога...

3

*Лібно чернігівську дорогу.
Ліна Костенко*

* * *

Я нею теж
Пішов у світ —
Це там,
Де Сосниця
І Березне...
По ній ходив
Увесь
Мій рід
І ходитиме,
Поки не щезне...
Дорога!
Крашої нема...
Яка висока
Щедрість Бога!..
Мене за шию
Обійма
Ота
Чернігівська
Дорога...

3

*Лібно чернігівську дорогу.
Ліна Костенко*

* * *

Я нею теж
Пішов у світ —
Це там,
Де Сосниця
І Березне...
По ній ходив
Увесь
Мій рід
І ходитиме,
Поки не щезне...
Дорога!
Крашої нема...
Яка висока
Щедрість Бога!..
Мене за шию
Обійма
Ота
Чернігівська
Дорога...

3

*Сонет
розбедених мостів*

Жовтіє з півдня знов мімоза...
І зріє істина в вині...
Лягає колесо від воза —
Оте, що п'яте, в поліні...

А тут ще сніг — на Дарданели,
На Рим, на Відень теплий — ач!
Немов отой мірошник меле —
Не потребує що нестач...

А на Десні вже крига скресла —
Розводять воїни мости...
Рукам потрібні будуть весла,
Якщо човняр хоч трохи ти...

...Рядки довершує душа,
Що в синій квітень вируша...
18.03.10

4

*Сонет
розбедених мостів*

Жовтіє з півдня знов мімоза...
І зріє істина в вині...
Лягає колесо від воза —
Оте, що п'яте, в поліні...

А тут ще сніг — на Дарданели,
На Рим, на Відень теплий — ач!
Немов отой мірошник меле —
Не потребує що нестач...

А на Десні вже крига скресла —
Розводять воїни мости...
Рукам потрібні будуть весла,
Якщо човняр хоч трохи ти...

...Рядки довершує душа,
Що в синій квітень вируша...
18.03.10

4

*Сонет
розбедених мостів*

Жовтіє з півдня знов мімоза...
І зріє істина в вині...
Лягає колесо від воза —
Оте, що п'яте, в поліні...

А тут ще сніг — на Дарданели,
На Рим, на Відень теплий — ач!
Немов отой мірошник меле —
Не потребує що нестач...

А на Десні вже крига скресла —
Розводять воїни мости...
Рукам потрібні будуть весла,
Якщо човняр хоч трохи ти...

...Рядки довершує душа,
Що в синій квітень вируша...
18.03.10

4

Ми збирали ладки
На колгоспнім полі:
Аж дерев'яніли
Рученята кволі...
Є в нас слів багато
Про вкраїнську долю:
Ладками вживали
Мерзлу бараболю...
Задесення миле —
Джерельне наріччя:
Уявіть — «штандари» —
Зовсім не підпіччя —
Лєнові «ноги» —
Чіпляти коліски —
Українським мамам
В полі «обеліски»...
..Прибиває бердо
«Шовковую» нитку:
Ой, не кидай, сину,
Матінку-сирітку...
Ой, не кидай, сину,
Ой, не кидай, сину,
Ні ниви, ні мови...
Обірвеш вервечки
Зі штандар «шовкові...»
Обірвеш — не зв'яжеш —
Скалічиш дитину:
Засмутиш навіки
Рідну Україну...
1987

Ми збирали ладки
На колгоспнім полі:
Аж дерев'яніли
Рученята кволі...
Є в нас слів багато
Про вкраїнську долю:
Ладками вживали
Мерзлу бараболю...
Задесення миле —
Джерельне наріччя:
Уявіть — «штандари» —
Зовсім не підпіччя —
Лєнові «ноги» —
Чіпляти коліски —
Українським мамам
В полі «обеліски»...
..Прибиває бердо
«Шовковую» нитку:
Ой, не кидай, сину,
Матінку-сирітку...
Ой, не кидай, сину,
Ой, не кидай, сину,
Ні ниви, ні мови...
Обірвеш вервечки
Зі штандар «шовкові...»
Обірвеш — не зв'яжеш —
Скалічиш дитину:
Засмутиш навіки
Рідну Україну...
1987

Ми збирали ладки
На колгоспнім полі:
Аж дерев'яніли
Рученята кволі...
Є в нас слів багато
Про вкраїнську долю:
Ладками вживали
Мерзлу бараболю...
Задесення миле —
Джерельне наріччя:
Уявіть — «штандари» —
Зовсім не підпіччя —
Лєнові «ноги» —
Чіпляти коліски —
Українським мамам
В полі «обеліски»...
..Прибиває бердо
«Шовковую» нитку:
Ой, не кидай, сину,
Матінку-сирітку...
Ой, не кидай, сину,
Ой, не кидай, сину,
Ні ниви, ні мови...
Обірвеш вервечки
Зі штандар «шовкові...»
Обірвеш — не зв'яжеш —
Скалічиш дитину:
Засмутиш навіки
Рідну Україну...
1987

Лекторавь

Нема мені
Ничого...
В лободі
Гарбуз
Лекить —
Планета
На планеті...
А нижче,
Де калачики
Руди,
Метелики
Мигтять
В останнім
Леті...
Нема мені...
А може
Й не було...
(Та ні — було:
Я твердо
Пам'ятаю...)
Було мені
Столицею
Село —
Болюче й ладіне
Від маю
І до маю...
Й генсеками
Посічена
Трава...

6

Лекторавь

Нема мені
Ничого...
В лободі
Гарбуз
Лекить —
Планета
На планеті...
А нижче,
Де калачики
Руди,
Метелики
Мигтять
В останнім
Леті...
Нема мені...
А може
Й не було...
(Та ні — було:
Я твердо
Пам'ятаю...)
Було мені
Столицею
Село —
Болюче й ладіне
Від маю
І до маю...
Й генсеками
Посічена
Трава...

6

Лекторавь

Нема мені
Ничого...
В лободі
Гарбуз
Лекить —
Планета
На планеті...
А нижче,
Де калачики
Руди,
Метелики
Мигтять
В останнім
Леті...
Нема мені...
А може
Й не було...
(Та ні — було:
Я твердо
Пам'ятаю...)
Було мені
Столицею
Село —
Болюче й ладіне
Від маю
І до маю...
Й генсеками
Посічена
Трава...

6

І соняха
Майбутнє
Безголів'я...
Нема мені
Нічого —
Булава
Важкого
Сонця,
Під якою
Жив я...
6.08.07

7

І соняха
Майбутнє
Безголів'я...
Нема мені
Нічого —
Булава
Важкого
Сонця,
Під якою
Жив я...
6.08.07

7

І соняха
Майбутнє
Безголів'я...
Нема мені
Нічого —
Булава
Важкого
Сонця,
Під якою
Жив я...
6.08.07

7

Час іде —
І не
Перепинити:
Ангел
Перев'язує
Крито...
Я не вмію
Світ цей
Не любити
І тихо
Проклинати,
Що було...
Час іде —
Хода його
Неспішна..
Рівень слова
Вищає мені...
Зупинилась
Біля хати
Вишня
І себе
Малює
На стіні...
12.09.08

* * *

8

Час іде —
І не
Перепинити:
Ангел
Перев'язує
Крито...
Я не вмію
Світ цей
Не любити
І тихо
Проклинати,
Що було...
Час іде —
Хода його
Неспішна..
Рівень слова
Вищає мені...
Зупинилась
Біля хати
Вишня
І себе
Малює
На стіні...
12.09.08

* * *

8

Час іде —
І не
Перепинити:
Ангел
Перев'язує
Крито...
Я не вмію
Світ цей
Не любити
І тихо
Проклинати,
Що було...
Час іде —
Хода його
Неспішна..
Рівень слова
Вищає мені...
Зупинилась
Біля хати
Вишня
І себе
Малює
На стіні...
12.09.08

* * *

8

* * *

І Вавилон...
І вічний Рим:
Від них
Залишились
Руїни...
Нема — над чим
Не вився б
Дим...
Нема ні краю,
Ні країни...
А ще:
Однаковість
Небес —
Над Вавилоном
І над нами...
Цей світ —
Великий,
Та не ввесь,
Що в нас,
Під нами
І над нами...
У дні руйнації
Збгнеш —
Куди веде тебе
Дорога...
І, може, вперше
Припадеш
Чолом
До рук
Самого Бога...
9.11.96

9

* * *

І Вавилон...
І вічний Рим:
Від них
Залишились
Руїни...
Нема — над чим
Не вився б
Дим...
Нема ні краю,
Ні країни...
А ще:
Однаковість
Небес —
Над Вавилоном
І над нами...
Цей світ —
Великий,
Та не ввесь,
Що в нас,
Під нами
І над нами...
У дні руйнації
Збгнеш —
Куди веде тебе
Дорога...
І, може, вперше
Припадеш
Чолом
До рук
Самого Бога...
9.11.96

9

* * *

І Вавилон...
І вічний Рим:
Від них
Залишились
Руїни...
Нема — над чим
Не вився б
Дим...
Нема ні краю,
Ні країни...
А ще:
Однаковість
Небес —
Над Вавилоном
І над нами...
Цей світ —
Великий,
Та не ввесь,
Що в нас,
Під нами
І над нами...
У дні руйнації
Збгнеш —
Куди веде тебе
Дорога...
І, може, вперше
Припадеш
Чолом
До рук
Самого Бога...
9.11.96

9

А ти таку
її люби —
Старчуху,
Що не ходить...
Закутай і
Подай води...
І поділись,
Чим вродить...
А ти таку
В собі носи —
Отак,
Як серце
Носиш...
Для неї
В Господа
Проси,
Чого для себе
Просиш...
...А ти таку
Не проминай —
Чини, як
Гідно синю...
На ноги став
І піднімай
Матусю
Україну...

* * *

10

А ти таку
її люби —
Старчуху,
Що не ходить...
Закутай і
Подай води...
І поділись,
Чим вродить...
А ти таку
В собі носи —
Отак,
Як серце
Носиш...
Для неї
В Господа
Проси,
Чого для себе
Просиш...
...А ти таку
Не проминай —
Чини, як
Гідно синю...
На ноги став
І піднімай
Матусю
Україну...

* * *

10

А ти таку
її люби —
Старчуху,
Що не ходить...
Закутай і
Подай води...
І поділись,
Чим вродить...
А ти таку
В собі носи —
Отак,
Як серце
Носиш...
Для неї
В Господа
Проси,
Чого для себе
Просиш...
...А ти таку
Не проминай —
Чини, як
Гідно синю...
На ноги став
І піднімай
Матусю
Україну...

* * *

10

Небо не кінчається
Краєчком...
Місяць не прилітлений
До дна...
І земля
Не котиться
Лечком,
Хоч вона
В Галактиці
Й одна...
..Все таке
Високе
І незнане...
І йому —
Ні краю...
Ні кінця...
Мо, колись
Тобі
В пригоді
Стане —
Мірятъ
Світ —
Поезія
Оця.

* * *

Небо не кінчається
Краєчком...
Місяць не прилітлений
До дна...
І земля
Не котиться
Лечком,
Хоч вона
В Галактиці
Й одна...
..Все таке
Високе
І незнане...
І йому —
Ні краю...
Ні кінця...
Мо, колись
Тобі
В пригоді
Стане —
Мірятъ
Світ —
Поезія
Оця.

* * *

Небо не кінчається
Краєчком...
Місяць не прилітлений
До дна...
І земля
Не котиться
Лечком,
Хоч вона
В Галактиці
Й одна...
..Все таке
Високе
І незнане...
І йому —
Ні краю...
Ні кінця...
Мо, колись
Тобі
В пригоді
Стане —
Мірятъ
Світ —
Поезія
Оця.

* * *

Тополі арфи гнуть...
П. Тичина

* * *

Сміху того
Не було,
Що на слвозу
Спонукає...
Біт я тоді
За село,
Котрого нині
Немає...
Гнущися стани
Тополь
(Першим Тичина
Помітив)
Арфами...
До-ре-мі...-соль...
Сонце...
Україна...
І... вітер...

12

Тополі арфи гнуть...
П. Тичина

* * *

Сміху того
Не було,
Що на слвозу
Спонукає...
Біт я тоді
За село,
Котрого нині
Немає...
Гнущися стани
Тополь
(Першим Тичина
Помітив)
Арфами...
До-ре-мі...-соль...
Сонце...
Україна...
І... вітер...

12

Тополі арфи гнуть...
П. Тичина

* * *

Сміху того
Не було,
Що на слвозу
Спонукає...
Біт я тоді
За село,
Котрого нині
Немає...
Гнущися стани
Тополь
(Першим Тичина
Помітив)
Арфами...
До-ре-мі...-соль...
Сонце...
Україна...
І... вітер...

12

* * *

Може й ти отак,
В горінні свічки
Бачиш,
Що навітьки відбуло...
Влім-блім
Наплива з-за річки
Контурів позбавлене
Село...
Я любив малім —
Липем до неба:
Малювались
Хмарові міста...
..І чого душі
Побитій треба —
Нащо їй тепер
Ця біла мста?!

13

* * *

Може й ти отак,
В горінні свічки
Бачиш,
Що навітьки відбуло...
Влім-блім
Наплива з-за річки
Контурів позбавлене
Село...
Я любив малім —
Липем до неба:
Малювались
Хмарові міста...
..І чого душі
Побитій треба —
Нащо їй тепер
Ця біла мста?!

13

* * *

Може й ти отак,
В горінні свічки
Бачиш,
Що навітьки відбуло...
Влім-блім
Наплива з-за річки
Контурів позбавлене
Село...
Я любив малім —
Липем до неба:
Малювались
Хмарові міста...
..І чого душі
Побитій треба —
Нащо їй тепер
Ця біла мста?!

13

Сміялось жито,
Віяли коли...
А дід був схожий
На самого Бога...
Які ми всі
Наївними були,
Яка пряма нам
Бачилась дорога...
Той час давно
У позачассі вже...
Солодкий спомин
—То дитина мuki...
Та коненятком
Сонечко ірже
Там, де хрести
Свої розводять
Руки...

* * *

14

Сміялось жито,
Віяли коли...
А дід був схожий
На самого Бога...
Які ми всі
Наївними були,
Яка пряма нам
Бачилась дорога...
Той час давно
У позачассі вже...
Солодкий спомин
—То дитина мuki...
Та коненятком
Сонечко ірже
Там, де хрести
Свої розводять
Руки...

* * *

14

Сміялось жито,
Віяли коли...
А дід був схожий
На самого Бога...
Які ми всі
Наївними були,
Яка пряма нам
Бачилась дорога...
Той час давно
У позачассі вже...
Солодкий спомин
—То дитина мuki...
Та коненятком
Сонечко ірже
Там, де хрести
Свої розводять
Руки...

* * *

14

З акрифів

Я мовчу
Від імені народу
— І народ — від імені
Мене...
Як вода несе
До моря воду,
Все обом нам,
Знаю,
Промине...
..Бог з утоми,
Чи знічев'я,
Може,
Глиною
Замазав нам
Роти...
..Я мовчу тобі,
Мій милий Боже,
Як того собі
Надумавсь Ти...

З акрифів

Я мовчу
Від імені народу
— І народ — від імені
Мене...
Як вода несе
До моря воду,
Все обом нам,
Знаю,
Промине...
..Бог з утоми,
Чи знічев'я,
Може,
Глиною
Замазав нам
Роти...
..Я мовчу тобі,
Мій милий Боже,
Як того собі
Надумавсь Ти...

З акрифів

Я мовчу
Від імені народу
— І народ — від імені
Мене...
Як вода несе
До моря воду,
Все обом нам,
Знаю,
Промине...
..Бог з утоми,
Чи знічев'я,
Може,
Глиною
Замазав нам
Роти...
..Я мовчу тобі,
Мій милий Боже,
Як того собі
Надумавсь Ти...

Чудотворна ікона

Намалюю ствозу,
Оживлю її,
Теплу й солону...
Шлях від ока
Й до губ...
Шлях від ока
Й до губ...
Шлях від ока
И до губ намалюю...
Намалюю ствозу...
В чудотворну
Вмурюю ікону...
І півсвіту голів
Перед Нею
Одною
Схилю...

16

Чудотворна ікона

Намалюю ствозу,
Оживлю її,
Теплу й солону...
Шлях від ока
Й до губ...
Шлях від ока
И до губ...
Шлях від ока
И до губ намалюю...
Намалюю ствозу...
В чудотворну
Вмурюю ікону...
І півсвіту голів
Перед Нею
Одною
Схилю...

16

Чудотворна ікона

Намалюю ствозу,
Оживлю її,
Теплу й солону...
Шлях від ока
Й до губ...
Шлях від ока
И до губ...
Шлях від ока
И до губ намалюю...
Намалюю ствозу...
В чудотворну
Вмурюю ікону...
І півсвіту голів
Перед Нею
Одною
Схилю...

16

* * *

Ходімо в траві,
Лоскiтні і сині...
Ходімо разом
Тільки я і ти:
Так небагато
Хочеться людині —
І так багато,
Що не осягти...
Ходімо в траві
(Хай тепер
Не травень)
За білі вежі
Вересневих днів...
Поллянь, які тут
Стеляться отави...
...Якщо вмирати —
Я б отут хотів...
Бо тут Овгур
Сідлав коня для князя...
Щі з отих часів...
Ходімо в траві...
Коли нас не стане,
Щоб хтось, як ми,
Ходити тут
Хотів...

17

* * *

Ходімо в траві,
Лоскiтні і сині...
Ходімо разом
Тільки я і ти:
Так небагато
Хочеться людині —
І так багато,
Що не осягти...
Ходімо в траві
(Хай тепер
Не травень)
За білі вежі
Вересневих днів...
Поллянь, які тут
Стеляться отави...
...Якщо вмирати —
Я б отут хотів...
Бо тут Овгур
Сідлав коня для князя...
Щі з отих часів...
Ходімо в траві...
Коли нас не стане,
Щоб хтось, як ми,
Ходити тут
Хотів...

17

* * *

Ходімо в траві,
Лоскiтні і сині...
Ходімо разом
Тільки я і ти:
Так небагато
Хочеться людині —
І так багато,
Що не осягти...
Ходімо в траві
(Хай тепер
Не травень)
За білі вежі
Вересневих днів...
Поллянь, які тут
Стеляться отави...
...Якщо вмирати —
Я б отут хотів...
Бо тут Овгур
Сідлав коня для князя...
Щі з отих часів...
Ходімо в траві...
Коли нас не стане,
Щоб хтось, як ми,
Ходити тут
Хотів...

17

* * *

Засохла
Маківка
Доби
Хвиляни
Сіє...
Отут
Спинитися
Якби —
Та хто
Зуміє?..
Вже
Вкотре
Осінь
Обива
На землю
Листя,
Неначе
Богова
Нога
Ступа
На вістрія...

18

* * *

Засохла
Маківка
Доби
Хвиляни
Сіє...
Отут
Спинитися
Якби —
Та хто
Зуміє?..
Вже
Вкотре
Осінь
Обива
На землю
Листя,
Неначе
Богова
Нога
Ступа
На вістрія...

18

* * *

Засохла
Маківка
Доби
Хвиляни
Сіє...
Отут
Спинитися
Якби —
Та хто
Зуміє?..
Вже
Вкотре
Осінь
Обива
На землю
Листя,
Неначе
Богова
Нога
Ступа
На вістрія...

18

Сонет нізньої дороти

Чому учора нам таке солодке?
Ми в ньому юні й радісні були:
Дерева — нижчі, трави — невисокі,
А пишні квіти тільки нам цвіли.
Не вміли ми грєбти усе під себе,
Не знали ми лукавства чорноти...
Була можливість втратити багато,
Та більше планувалося знайти...
І все ж висока за минуле плата:
Не в міді і не в золоті вона...
На схилі літ приходить розуміння:
Душа у Всевіті — і гола, і одна...
Та цей сонет — не розпачу і краю:
Дорогу ним нову розпочинаю...

19

Сонет нізньої дороти

Чому учора нам таке солодке?
Ми в ньому юні й радісні були:
Дерева — нижчі, трави — невисокі,
А пишні квіти тільки нам цвіли.
Не вміли ми грєбти усе під себе,
Не знали ми лукавства чорноти...
Була можливість втратити багато,
Та більше планувалося знайти...
І все ж висока за минуле плата:
Не в міді і не в золоті вона...
На схилі літ приходить розуміння:
Душа у Всевіті — і гола, і одна...
Та цей сонет — не розпачу і краю:
Дорогу ним нову розпочинаю...

19

Сонет нізньої дороти

Чому учора нам таке солодке?
Ми в ньому юні й радісні були:
Дерева — нижчі, трави — невисокі,
А пишні квіти тільки нам цвіли.
Не вміли ми грєбти усе під себе,
Не знали ми лукавства чорноти...
Була можливість втратити багато,
Та більше планувалося знайти...
І все ж висока за минуле плата:
Не в міді і не в золоті вона...
На схилі літ приходить розуміння:
Душа у Всевіті — і гола, і одна...
Та цей сонет — не розпачу і краю:
Дорогу ним нову розпочинаю...

19

* * *

Візьму світлинку...
В золоту соломку
Обрамлю
І поставлю
На столі...
Завіяло усі
Шляхи додому...
І став я
Сиротою
На землі...
Здавалося б
Дорослість
Товстокопа,
Та плаче
Серце,
Як мале дитя...
Яке щасливе
Мали ми «учора»,
Яке залізне
Це — «без вороття»...
Недавність прому...
Наче тріск сосни,
Що корені
Не втримали
Старчі...
Як і колісь,
З-за сивої Десни —
На білу
Голову
І на похилі
Плечі...

20

* * *

Візьму світлинку...
В золоту соломку
Обрамлю
І поставлю
На столі...
Завіяло усі
Шляхи додому...
І став я
Сиротою
На землі...
Здавалося б
Дорослість
Товстокопа,
Та плаче
Серце,
Як мале дитя...
Яке щасливе
Мали ми «учора»,
Яке залізне
Це — «без вороття»...
Недавність прому...
Наче тріск сосни,
Що корені
Не втримали
Старчі...
Як і колісь,
З-за сивої Десни —
На білу
Голову
І на похилі
Плечі...

20

* * *

Візьму світлинку...
В золоту соломку
Обрамлю
І поставлю
На столі...
Завіяло усі
Шляхи додому...
І став я
Сиротою
На землі...
Здавалося б
Дорослість
Товстокопа,
Та плаче
Серце,
Як мале дитя...
Яке щасливе
Мали ми «учора»,
Яке залізне
Це — «без вороття»...
Недавність прому...
Наче тріск сосни,
Що корені
Не втримали
Старчі...
Як і колісь,
З-за сивої Десни —
На білу
Голову
І на похилі
Плечі...

20

Стривожені
Тополі гомонять...
Хитнулось небо:
Добре, що не впало...
Недавність грому:
На собору «яць»,
На крик
Пташиний,
На брудну
Солому...

6.04.03р.

Стривожені
Тополі гомонять...
Хитнулось небо:
Добре, що не впало...
Недавність грому:
На собору «яць»,
На крик
Пташиний,
На брудну
Солому...

6.04.03р.

Стривожені
Тополі гомонять...
Хитнулось небо:
Добре, що не впало...
Недавність грому:
На собору «яць»,
На крик
Пташиний,
На брудну
Солому...

6.04.03р.

Піркне кров
Берези молоді.
Є льоди
Хіба на дні
Ярів...
Між трави
Торішньої...
Рудої...
Знову нам
Спориш
Зазеленів...
Мав я звичку
(Пам'ятаю)
Босим
Міряти
До літа —
Скільки ще?
И віддавати,
Хто що не
Попросить,
За коліс
Митішня
Золоте...
Вийду (часто),
Де збігались
Межі...
Щось істівне
Все-таки
Знайду...

* * *

22

Піркне кров
Берези молоді.
Є льоди
Хіба на дні
Ярів...
Між трави
Торішньої...
Рудої...
Знову нам
Спориш
Зазеленів...
Мав я звичку
(Пам'ятаю)
Босим
Міряти
До літа —
Скільки ще?
И віддавати,
Хто що не
Попросить,
За коліс
Митішня
Золоте...
Вийду (часто),
Де збігались
Межі...
Щось істівне
Все-таки
Знайду...

* * *

22

Піркне кров
Берези молоді.
Є льоди
Хіба на дні
Ярів...
Між трави
Торішньої...
Рудої...
Знову нам
Спориш
Зазеленів...
Мав я звичку
(Пам'ятаю)
Босим
Міряти
До літа —
Скільки ще?
И віддавати,
Хто що не
Попросить,
За коліс
Митішня
Золоте...
Вийду (часто),
Де збігались
Межі...
Щось істівне
Все-таки
Знайду...

* * *

22

Вор і нині
Теплим
Оком стежить,
Де з весни
У літо
Я
Іду...

23.04.03 р.

Вор і нині
Теплим
Оком стежить,
Де з весни
У літо
Я
Іду...

23.04.03 р.

Вор і нині
Теплим
Оком стежить,
Де з весни
У літо
Я
Іду...

23.04.03 р.

* * *

Сніги...
Господь
Немов
Стискає
Мату
Планету
В кулаці...
І серцю
Прихистку
Немає —
Хіба
Поезії
Оці...
В яких
Правдвня
Засторога,
Що день
Іде
І ніч іде...
І все — у Бога
І — від Бога,
Який
За руку
Нас веде...

24

* * *

Сніги...
Господь
Немов
Стискає
Мату
Планету
В кулаці...
І серцю
Прихистку
Немає —
Хіба
Поезії
Оці...
В яких
Правдвня
Засторога,
Що день
Іде
І ніч іде...
І все — у Бога
І — від Бога,
Який
За руку
Нас веде...

24

* * *

Сніги...
Господь
Немов
Стискає
Мату
Планету
В кулаці...
І серцю
Прихистку
Немає —
Хіба
Поезії
Оці...
В яких
Правдвня
Засторога,
Що день
Іде
І ніч іде...
І все — у Бога
І — від Бога,
Який
За руку
Нас веде...

24

Дими
Високе
Підприємство
Небо...
Тому
Й високе,
Що під ним —
Дими...
Напшадку
Кайна
Покаятися
Треба,
Хоч небагато
Має він
Вини...
Не розпинав:
І не кричав:
«Розп'яти!»...
Але там був...
І з більшістю
Мовчав...
Підпори
Небо!
Не пробував
Хитати...
Але й не ганив
Тих,
Хто їх
Хитав...
17.09.11

* * *

Дими
Високе
Підприємство
Небо...
Тому
Й високе,
Що під ним —
Дими...
Напшадку
Кайна
Покаятися
Треба,
Хоч небагато
Має він
Вини...
Не розпинав:
І не кричав:
«Розп'яти!»...
Але там був...
І з більшістю
Мовчав...
Підпори
Небо!
Не пробував
Хитати...
Але й не ганив
Тих,
Хто їх
Хитав...
17.09.11

* * *

Дими
Високе
Підприємство
Небо...
Тому
Й високе,
Що під ним —
Дими...
Напшадку
Кайна
Покаятися
Треба,
Хоч небагато
Має він
Вини...
Не розпинав:
І не кричав:
«Розп'яти!»...
Але там був...
І з більшістю
Мовчав...
Підпори
Небо!
Не пробував
Хитати...
Але й не ганив
Тих,
Хто їх
Хитав...
17.09.11

* * *

Логанські ритми

*Желал бы я видеть
лицо Христа, образ,
одежду, сапоги!*
Иоанн Златоуст

Солом'яні
Стоять
Вози
По вісі
У вології
Глині...
Громи
Останньої
Рози
Гарикають
По Україні...
Усе —
Навиворіт:
Іде
До мене
В гості
Осінь
Хвора...
Пагає
Полум'я
Руде...
Танцює
Гола
Терпсихора...
15.10.11

26

Логанські ритми

*Желал бы я видеть
лицо Христа, образ,
одежду, сапоги!*
Иоанн Златоуст

Солом'яні
Стоять
Вози
По вісі
У вології
Глині...
Громи
Останньої
Рози
Гарикають
По Україні...
Усе —
Навиворіт:
Іде
До мене
В гості
Осінь
Хвора...
Пагає
Полум'я
Руде...
Танцює
Гола
Терпсихора...
15.10.11

26

Логанські ритми

*Желал бы я видеть
лицо Христа, образ,
одежду, сапоги!*
Иоанн Златоуст

Солом'яні
Стоять
Вози
По вісі
У вології
Глині...
Громи
Останньої
Рози
Гарикають
По Україні...
Усе —
Навиворіт:
Іде
До мене
В гості
Осінь
Хвора...
Пагає
Полум'я
Руде...
Танцює
Гола
Терпсихора...
15.10.11

26

Голограмма місяця

Тече
У безвість
Зоряна
Ріка...
Над нею
Місяць
Зупинивсь
І плаче,
Бо розуміє —
Вічність
Утіка,
А він,
Мов
Бранець,
А чи раб —
Неначе:
Гойдати
Має
Двох
Братів-землян —
Один з яких
Встромля
В дурного
Вида...
..Текст
Написав
Микола
Побеглян,
Душа якого
Тіло
Загубила...
18.10.11

27

Голограмма місяця

Тече
У безвість
Зоряна
Ріка...
Над нею
Місяць
Зупинивсь
І плаче,
Бо розуміє —
Вічність
Утіка,
А він,
Мов
Бранець,
А чи раб —
Неначе:
Гойдати
Має
Двох
Братів-землян —
Один з яких
Встромля
В дурного
Вида...
..Текст
Написав
Микола
Побеглян,
Душа якого
Тіло
Загубила...
18.10.11

27

Голограмма місяця

Тече
У безвість
Зоряна
Ріка...
Над нею
Місяць
Зупинивсь
І плаче,
Бо розуміє —
Вічність
Утіка,
А він,
Мов
Бранець,
А чи раб —
Неначе:
Гойдати
Має
Двох
Братів-землян —
Один з яких
Встромля
В дурного
Вида...
..Текст
Написав
Микола
Побеглян,
Душа якого
Тіло
Загубила...
18.10.11

27

*Юда в саду
Тестиманськіт...*

Юда теж
Приламлював
Хліби...
І носив
За Богом
Спільну
Касу...
Знаю —
Й не
Назався
Так якби —
Не змінив
Біди б
Критичну
Масу...
Адже
Попільнок
Вже
Відбувся —
І щока
Чия його
Не чуче?
Юда той
Нікому
Не забувся:
Серед нас
Він
Днює
І ночує...

21.10.11

28

*Юда в саду
Тестиманськіт...*

Юда теж
Приламлював
Хліби...
І носив
За Богом
Спільну
Касу...
Знаю —
Й не
Назався
Так якби —
Не змінив
Біди б
Критичну
Масу...
Адже
Попільнок
Вже
Відбувся —
І щока
Чия його
Не чуче?
Юда той
Нікому
Не забувся:
Серед нас
Він
Днює
І ночує...

21.10.11

28

*Юда в саду
Тестиманськіт...*

Юда теж
Приламлював
Хліби...
І носив
За Богом
Спільну
Касу...
Знаю —
Й не
Назався
Так якби —
Не змінив
Біди б
Критичну
Масу...
Адже
Попільнок
Вже
Відбувся —
І щока
Чия його
Не чуче?
Юда той
Нікому
Не забувся:
Серед нас
Він
Днює
І ночує...

21.10.11

28

* * *

День
Вибіт
Знову
За хрести,
Де я
Дубцем
Малюю
Кола...
И боюсь
Дорослішать —
Рости,
Немов
Стеліна
Серед
Поля...
Там Бор
У білому
Іде...
За Ним
Ступає
Мати
Божа...
И чорніє
Сонечко
Руде...
И мечами
Брязкає
Сторожка...
24.10.11

29

* * *

День
Вибіт
Знову
За хрести,
Де я
Дубцем
Малюю
Кола...
И боюсь
Дорослішать —
Рости,
Немов
Стеліна
Серед
Поля...
Там Бор
У білому
Іде...
За Ним
Ступає
Мати
Божа...
И чорніє
Сонечко
Руде...
И мечами
Брязкає
Сторожка...
24.10.11

29

* * *

День
Вибіт
Знову
За хрести,
Де я
Дубцем
Малюю
Кола...
И боюсь
Дорослішать —
Рости,
Немов
Стеліна
Серед
Поля...
Там Бор
У білому
Іде...
За Ним
Ступає
Мати
Божа...
И чорніє
Сонечко
Руде...
И мечами
Брязкає
Сторожка...
24.10.11

29

Претий рибень

...Царі
Спішили,
Бо зоря
Цвіла..
Не спалося
Проду..
Млини
Молюи
Вічність..
До Народин
Історія
Була
На хаос
Схожа
І на
Паралічність..
...Вертеп
Осяяв
Небовий
Вогонь..
До ясел
Пастухи
Чола
Хилили.....
Молився
Йосип:
«Боже нас
Боронь...»
И мовчали
Ті, що потім
Бога
Вбили...

30

Претий рибень

...Царі
Спішили,
Бо зоря
Цвіла..
Не спалося
Проду..
Млини
Молюи
Вічність..
До Народин
Історія
Була
На хаос
Схожа
І на
Паралічність..
...Вертеп
Осяяв
Небовий
Вогонь..
До ясел
Пастухи
Чола
Хилили.....
Молився
Йосип:
«Боже нас
Боронь...»
И мовчали
Ті, що потім
Бога
Вбили...

30

Претий рибень

...Царі
Спішили,
Бо зоря
Цвіла..
Не спалося
Проду..
Млини
Молюи
Вічність..
До Народин
Історія
Була
На хаос
Схожа
І на
Паралічність..
...Вертеп
Осяяв
Небовий
Вогонь..
До ясел
Пастухи
Чола
Хилили.....
Молився
Йосип:
«Боже нас
Боронь...»
И мовчали
Ті, що потім
Бога
Вбили...

30

Шпiраба об рiздби

Где Господь
Межею
(Навищо
Межі тi?.)
Порівав
Тіло нею...
За ним
Ідуть
Святі...
І це — не
Лалієя
Не Палестина —
Ні!..
Где,
Існюю
Де я,
Щоб ноги
Мить мені...
Бо там,
Де Він
Ступає,
Трава вже
Пророста...
Навчаюся
Хреститись
І вірити
В Христа...
12.01.12

31

Шпiраба об рiздби

Где Господь
Межею
(Навищо
Межі тi?.)
Порівав
Тіло нею...
За ним
Ідуть
Святі...
І це — не
Лалієя
Не Палестина —
Ні!..
Где,
Існюю
Де я,
Щоб ноги
Мить мені...
Бо там,
Де Він
Ступає,
Трава вже
Пророста...
Навчаюся
Хреститись
І вірити
В Христа...
12.01.12

31

Шпiраба об рiздби

Где Господь
Межею
(Навищо
Межі тi?.)
Порівав
Тіло нею...
За ним
Ідуть
Святі...
І це — не
Лалієя
Не Палестина —
Ні!..
Где,
Існюю
Де я,
Щоб ноги
Мить мені...
Бо там,
Де Він
Ступає,
Трава вже
Пророста...
Навчаюся
Хреститись
І вірити
В Христа...
12.01.12

31

Золоті монети...
То сонця,
Срібні —
Місяці,
Що покотились...
От і нині
Одривалась ця,
На яку з тобою
Ми
Дивились...
То все плата
За минуле...
...І...
Хто монети ті
Попереймає?!,
Небгато щастя
У житті —
Небо ним
Раби
Не наділяє...

* * *

32

Золоті монети...
То сонця,
Срібні —
Місяці,
Що покотились...
От і нині
Одривалась ця,
На яку з тобою
Ми
Дивились...
То все плата
За минуле...
...І...
Хто монети ті
Попереймає?!,
Небгато щастя
У житті —
Небо ним
Раби
Не наділяє...

* * *

32

Золоті монети...
То сонця,
Срібні —
Місяці,
Що покотились...
От і нині
Одривалась ця,
На яку з тобою
Ми
Дивились...
То все плата
За минуле...
...І...
Хто монети ті
Попереймає?!,
Небгато щастя
У житті —
Небо ним
Раби
Не наділяє...

* * *

32

Коли мисливець
Сниться птаху...
Й у вітті скрик
Його прочах...
Немає сну мені
В очах...
І голова —
Хоч кинь
На плаху...
...Де, в чую,
Острах з гнівом...
І біль з надією —
Де...
А серце —
Наче молоде —
Заб'ється
Перед
Словом-дивом...

* * *

Коли мисливець
Сниться птаху...
Й у вітті скрик
Його прочах...
Немає сну мені
В очах...
І голова —
Хоч кинь
На плаху...
...Де, в чую,
Острах з гнівом...
І біль з надією —
Де...
А серце —
Наче молоде —
Заб'ється
Перед
Словом-дивом...

* * *

Коли мисливець
Сниться птаху...
Й у вітті скрик
Його прочах...
Немає сну мені
В очах...
І голова —
Хоч кинь
На плаху...
...Де, в чую,
Острах з гнівом...
І біль з надією —
Де...
А серце —
Наче молоде —
Заб'ється
Перед
Словом-дивом...

* * *

Щоб змалювати
Ранок —
Звичайний
Папір не годиться...
Треба брати
Мамине
Полотно неба...
Вишукані
Квачики не
Підходять теж —
Хіба що пензлі
Тополь?;
...Рецепти
Фарби
Згубилися...
Спробуй-но
Заварити
Кору
Вільхи...

* * *

34

Щоб змалювати
Ранок —
Звичайний
Папір не годиться...
Треба брати
Мамине
Полотно неба...
Вишукані
Квачики не
Підходять теж —
Хіба що пензлі
Тополь?;
...Рецепти
Фарби
Згубилися...
Спробуй-но
Заварити
Кору
Вільхи...

* * *

34

Щоб змалювати
Ранок —
Звичайний
Папір не годиться...
Треба брати
Мамине
Полотно неба...
Вишукані
Квачики не
Підходять теж —
Хіба що пензлі
Тополь?;
...Рецепти
Фарби
Згубилися...
Спробуй-но
Заварити
Кору
Вільхи...

* * *

34

* * *

Все, зрештою,
Минеться:
Нас не буде...
Зотліє лист
І корінь пропадає...
Хто Бога,
А кого сам Бог
Забуде,
«Ніщо» поглине —
«Вчора»... і «ніде»...
Промитотять,
Як надовби,
Хвилини...
І зникне тінь:
Ї не буде чуть...
Хтось — поглином,
Хтось — кетягом
Калини...
А хтось і терном...
Перестане
Буть...

* * *

Все, зрештою,
Минеться:
Нас не буде...
Зотліє лист
І корінь пропадає...
Хто Бога,
А кого сам Бог
Забуде,
«Ніщо» поглине —
«Вчора»... і «ніде»...
Промитотять,
Як надовби,
Хвилини...
І зникне тінь:
Ї не буде чуть...
Хтось — поглином,
Хтось — кетягом
Калини...
А хтось і терном...
Перестане
Буть...

* * *

Все, зрештою,
Минеться:
Нас не буде...
Зотліє лист
І корінь пропадає...
Хто Бога,
А кого сам Бог
Забуде,
«Ніщо» поглине —
«Вчора»... і «ніде»...
Промитотять,
Як надовби,
Хвилини...
І зникне тінь:
Ї не буде чуть...
Хтось — поглином,
Хтось — кетягом
Калини...
А хтось і терном...
Перестане
Буть...

Отой цвіркун
На Лекторалі...
І плями сонця
На воді —
Зоря ж бо
Тоншає
І дали —
Усе минає, як тоді...
Літак
Розкреслив
Навпіл небо:
А скіфські
Бабі
З того що?
Мовчить —
Орати
Тут
Не треба...
І тупо
Дивиться
В ніщо...
А степом —
Лим:
Автомобілі
В розгрудлих
Коліях
Гурчать...
Отой
Цвіркун
На Лекторалі
Не може
Літа
Розпочать...

* * *

36

Отой цвіркун
На Лекторалі...
І плями сонця
На воді —
Зоря ж бо
Тоншає
І дали —
Усе минає, як тоді...
Літак
Розкреслив
Навпіл небо:
А скіфські
Бабі
З того що?
Мовчить —
Орати
Тут
Не треба...
І тупо
Дивиться
В ніщо...
А степом —
Лим:
Автомобілі
В розгрудлих
Коліях
Гурчать...
Отой
Цвіркун
На Лекторалі
Не може
Літа
Розпочать...

* * *

36

Отой цвіркун
На Лекторалі...
І плями сонця
На воді —
Зоря ж бо
Тоншає
І дали —
Усе минає, як тоді...
Літак
Розкреслив
Навпіл небо:
А скіфські
Бабі
З того що?
Мовчить —
Орати
Тут
Не треба...
І тупо
Дивиться
В ніщо...
А степом —
Лим:
Автомобілі
В розгрудлих
Коліях
Гурчать...
Отой
Цвіркун
На Лекторалі
Не може
Літа
Розпочать...

* * *

36

* * *

Пройдімо шлях
Від рани до зорі,
Й повернемося...
Від зорі до рани...
Ще день один
На ніч переторів,
Ще ніч одна
Звучить для нас органічно.
Твоя рука
Тремтить в моїй руці...
Як добре йти отак,
Дивитись, бути...
І записати
Всі слова оці...
Й пробачити...
І все, як є,
Забути...

* * *

Пройдімо шлях
Від рани до зорі,
Й повернемося...
Від зорі до рани...
Ще день один
На ніч переторів,
Ще ніч одна
Звучить для нас органічно.
Твоя рука
Тремтить в моїй руці...
Як добре йти отак,
Дивитись, бути...
І записати
Всі слова оці...
Й пробачити...
І все, як є,
Забути...

* * *

Пройдімо шлях
Від рани до зорі,
Й повернемося...
Від зорі до рани...
Ще день один
На ніч переторів,
Ще ніч одна
Звучить для нас органічно.
Твоя рука
Тремтить в моїй руці...
Як добре йти отак,
Дивитись, бути...
І записати
Всі слова оці...
Й пробачити...
І все, як є,
Забути...

Кому на роздуми,
Кому на сон глибокий,
Кому на біль,
Кому на суету,
Кому на завчені
До міліметра кроки,
Кому на постріл
В птаха на льоту...
Кому — на смерть,
Кому її хотіння...
І нехотіння теж —
Кому її...
І на зачаття
Та його стремління —
Ця темна ніч
І поезії мої...

* * *

Кому на роздуми,
Кому на сон глибокий,
Кому на біль,
Кому на суету,
Кому на завчені
До міліметра кроки,
Кому на постріл
В птаха на льоту...
Кому — на смерть,
Кому її хотіння...
І нехотіння теж —
Кому її...
І на зачаття
Та його стремління —
Ця темна ніч
І поезії мої...

* * *

Кому на роздуми,
Кому на сон глибокий,
Кому на біль,
Кому на суету,
Кому на завчені
До міліметра кроки,
Кому на постріл
В птаха на льоту...
Кому — на смерть,
Кому її хотіння...
І нехотіння теж —
Кому її...
І на зачаття
Та його стремління —
Ця темна ніч
І поезії мої...

* * *

* * *

Ти мені
Наснилася
Моєю:
Ох, той сон
І прокидання
Те...
Щось мені —
Як
Доріану Грєю —
Тисне душу
Рам'я
Золоте...
Ти мені
Спізнилася
Не бути...
Й поспішила
Стежку
Перейти...
Можна все
Пізнати
І забути...
І себе самото
Не знайти...

* * *

Ти мені
Наснилася
Моєю:
Ох, той сон
І прокидання
Те...
Щось мені —
Як
Доріану Грєю —
Тисне душу
Рам'я
Золоте...
Ти мені
Спізнилася
Не бути...
Й поспішила
Стежку
Перейти...
Можна все
Пізнати
І забути...
І себе самото
Не знайти...

* * *

Ти мені
Наснилася
Моєю:
Ох, той сон
І прокидання
Те...
Щось мені —
Як
Доріану Грєю —
Тисне душу
Рам'я
Золоте...
Ти мені
Спізнилася
Не бути...
Й поспішила
Стежку
Перейти...
Можна все
Пізнати
І забути...
І себе самото
Не знайти...

Травень...
Можна — босому...
І не лають Мати...
Птаству стоголосому
Добре біля хати:
Тут оце, в калачиках, —
Крихта й насіннина...
І шпаку шкідливому
— Довга пидулина...
А лелеці доброму —
Те, що й гусакові...
Чом я затинаюся...
Знову
В напівслові?..

* * *

40

Травень...
Можна — босому...
І не лають Мати...
Птаству стоголосому
Добре біля хати:
Тут оце, в калачиках, —
Крихта й насіннина...
І шпаку шкідливому
— Довга пидулина...
А лелеці доброму —
Те, що й гусакові...
Чом я затинаюся...
Знову
В напівслові?..

* * *

40

Травень...
Можна — босому...
І не лають Мати...
Птаству стоголосому
Добре біля хати:
Тут оце, в калачиках, —
Крихта й насіннина...
І шпаку шкідливому
— Довга пидулина...
А лелеці доброму —
Те, що й гусакові...
Чом я затинаюся...
Знову
В напівслові?..

* * *

40

* * *

Нестерпний опік
Нашої любові...
Кричу я в небо,
А воно мовчить...
Чому ж Господь
Ніак мене не вчить?
Й вуста мої
Закушені до крові?!
Надходять вечір,
В чорному такий,
Зорю прохає
З ним одним
Побути...
Нестерпний опік —
Любий друже мій —
Щемливе щастя,
Що було, —
Забути...

41

* * *

Нестерпний опік
Нашої любові...
Кричу я в небо,
А воно мовчить...
Чому ж Господь
Ніак мене не вчить?
Й вуста мої
Закушені до крові?!
Надходять вечір,
В чорному такий,
Зорю прохає
З ним одним
Побути...
Нестерпний опік —
Любий друже мій —
Щемливе щастя,
Що було, —
Забути...

41

* * *

Нестерпний опік
Нашої любові...
Кричу я в небо,
А воно мовчить...
Чому ж Господь
Ніак мене не вчить?
Й вуста мої
Закушені до крові?!
Надходять вечір,
В чорному такий,
Зорю прохає
З ним одним
Побути...
Нестерпний опік —
Любий друже мій —
Щемливе щастя,
Що було, —
Забути...

41

Прихильність
Трав,
Одвічна, — до ноги,
Коли в зорю ото
Спішу лугами...
Нехай сміються
З мене вороги —
Я не сприйму
До дна їх ворогами...
Лазичник я,
Поганин, —
Дух трави
В мені нечисті
Помисли вбиває...
Привожать ніч
Довженкові леви,
Хоч на Десні
Давно вже їх
Немає...

* * *

42

Прихильність
Трав,
Одвічна, — до ноги,
Коли в зорю ото
Спішу лугами...
Нехай сміються
З мене вороги —
Я не сприйму
До дна їх ворогами...
Лазичник я,
Поганин, —
Дух трави
В мені нечисті
Помисли вбиває...
Привожать ніч
Довженкові леви,
Хоч на Десні
Давно вже їх
Немає...

* * *

42

Прихильність
Трав,
Одвічна, — до ноги,
Коли в зорю ото
Спішу лугами...
Нехай сміються
З мене вороги —
Я не сприйму
До дна їх ворогами...
Лазичник я,
Поганин, —
Дух трави
В мені нечисті
Помисли вбиває...
Привожать ніч
Довженкові леви,
Хоч на Десні
Давно вже їх
Немає...

* * *

42

* * *

Груднева ніч
Холодна
За вікном...
До скла ще довго
Буде лоб тупити...
Я вчуса
Сам з собою
Говорити,
Коли зоря
Не скрестла
Над селом...
Вівсюжить вітер
Озеро небес...
В баркасі
Місяця —
(Удвох)
Сини Адама...
А на землі
Христос
Ще не воскрес...
Й не символ ще
Вікна
Хрещата
Рама...

43

* * *

Груднева ніч
Холодна
За вікном...
До скла ще довго
Буде лоб тупити...
Я вчуса
Сам з собою
Говорити,
Коли зоря
Не скрестла
Над селом...
Вівсюжить вітер
Озеро небес...
В баркасі
Місяця —
(Удвох)
Сини Адама...
А на землі
Христос
Ще не воскрес...
Й не символ ще
Вікна
Хрещата
Рама...

43

* * *

Груднева ніч
Холодна
За вікном...
До скла ще довго
Буде лоб тупити...
Я вчуса
Сам з собою
Говорити,
Коли зоря
Не скрестла
Над селом...
Вівсюжить вітер
Озеро небес...
В баркасі
Місяця —
(Удвох)
Сини Адама...
А на землі
Христос
Ще не воскрес...
Й не символ ще
Вікна
Хрещата
Рама...

43

* * *

*Ше раз — Миколі
Вінграновському*

На вербах — пил,
Бо літо
Й бездошів'я...
Високе небо
Вищає шодня...
Нічого в Бога
Нині б
Не просив я —
Хіба що воза
Й тихого коня...
Колеса
Поверталися б —
Як вічність...
Цупкий цукорій
Босі б ноги бив...
В поезії я визнаю
Ліричність —
Точніше день,
В якому я
Любив...
9.06.10

44

* * *

*Ше раз — Миколі
Вінграновському*

На вербах — пил,
Бо літо
Й бездошів'я...
Високе небо
Вищає шодня...
Нічого в Бога
Нині б
Не просив я —
Хіба що воза
Й тихого коня...
Колеса
Поверталися б —
Як вічність...
Цупкий цукорій
Босі б ноги бив...
В поезії я визнаю
Ліричність —
Точніше день,
В якому я
Любив...
9.06.10

44

* * *

*Ше раз — Миколі
Вінграновському*

На вербах — пил,
Бо літо
Й бездошів'я...
Високе небо
Вищає шодня...
Нічого в Бога
Нині б
Не просив я —
Хіба що воза
Й тихого коня...
Колеса
Поверталися б —
Як вічність...
Цупкий цукорій
Босі б ноги бив...
В поезії я визнаю
Ліричність —
Точніше день,
В якому я
Любив...
9.06.10

44

* * *

Ніч попереду —
Синя й суха:
Поливальні
Машини
Нічого
Не вдіють...
Від зорі —
До зорі...
Від гріха —
До гріха:
(А інакше
Адамові діти
Не вміють...)
Я піду
До криниці,
Що сьома в ряду, —
Нахлиюся
Води пригубити...
Й листям стану
Навіки
В вишневім
Саду,
Де закохані
Мрійники
Будуть ходити...
27.06.10

45

* * *

Ніч попереду —
Синя й суха:
Поливальні
Машини
Нічого
Не вдіють...
Від зорі —
До зорі...
Від гріха —
До гріха:
(А інакше
Адамові діти
Не вміють...)
Я піду
До криниці,
Що сьома в ряду, —
Нахлиюся
Води пригубити...
Й листям стану
Навіки
В вишневім
Саду,
Де закохані
Мрійники
Будуть ходити...
27.06.10

45

* * *

Ніч попереду —
Синя й суха:
Поливальні
Машини
Нічого
Не вдіють...
Від зорі —
До зорі...
Від гріха —
До гріха:
(А інакше
Адамові діти
Не вміють...)
Я піду
До криниці,
Що сьома в ряду, —
Нахлиюся
Води пригубити...
Й листям стану
Навіки
В вишневім
Саду,
Де закохані
Мрійники
Будуть ходити...
27.06.10

45

* * *

Сухе,
Як постріл, —
Слово
Пролунало —
Посипалось
Листя золоте...
Було нам літа,
Друже мій,
Замало...
Яксь воно
Коротке —
І не те...
Я не встигаю
Дужати дорозу:
Ще тиждень-два —
Заплачуть
Журавлі...
..Годинники
Спливають
На підлогу
Вигадливого...
Мудрого
Далі...
21.09.10

46

* * *

Сухе,
Як постріл, —
Слово
Пролунало —
Посипалось
Листя золоте...
Було нам літа,
Друже мій,
Замало...
Яксь воно
Коротке —
І не те...
Я не встигаю
Дужати дорозу:
Ще тиждень-два —
Заплачуть
Журавлі...
..Годинники
Спливають
На підлогу
Вигадливого...
Мудрого
Далі...
21.09.10

46

* * *

Сухе,
Як постріл, —
Слово
Пролунало —
Посипалось
Листя золоте...
Було нам літа,
Друже мій,
Замало...
Яксь воно
Коротке —
І не те...
Я не встигаю
Дужати дорозу:
Ще тиждень-два —
Заплачуть
Журавлі...
..Годинники
Спливають
На підлогу
Вигадливого...
Мудрого
Далі...
21.09.10

46

Допора
Думає: «Стану мудрецем» —
а мудрість від мене даєко...
Соломон

Сказане
Вже не твое —
Вчися мовчати...
Слово
І нестиць,
І б'є —
Ліпше
Ниж Мати...
Жив
На землі
Соломон —
Думав
Про Бога...
...Лут вже
До тебе
Пройшла —
Вічна
Допора...
26.09.10

47

Допора
Думає: «Стану мудрецем» —
а мудрість від мене даєко...
Соломон

Сказане
Вже не твое —
Вчися мовчати...
Слово
І нестиць,
І б'є —
Ліпше
Ниж Мати...
Жив
На землі
Соломон —
Думав
Про Бога...
...Лут вже
До тебе
Пройшла —
Вічна
Допора...
26.09.10

47

Допора
Думає: «Стану мудрецем» —
а мудрість від мене даєко...
Соломон

Сказане
Вже не твое —
Вчися мовчати...
Слово
І нестиць,
І б'є —
Ліпше
Ниж Мати...
Жив
На землі
Соломон —
Думав
Про Бога...
...Лут вже
До тебе
Пройшла —
Вічна
Допора...
26.09.10

47

З нестач
Ночей
Самотніх —
Ця самотність...
Тумани сиві —
З сонця зайвиний...
Де золото —
Там тільки
Позолотність...
А де — вина,
Там вже нема
Вини...
По самі очі
Сліз мені — ночами...
Та й човен
Непросмолений
Розтрух...
Все ж сняться
Неіснуючі
Причали,
Над котрими
Святій
Витає дух...
Далась мені
Ця осінь —
Не дощем:
Бгато сонця
Й посмішок
Зустрічних...

* * *

З нестач
Ночей
Самотніх —
Ця самотність...
Тумани сиві —
З сонця зайвиний...
Де золото —
Там тільки
Позолотність...
А де — вина,
Там вже нема
Вини...
По самі очі
Сліз мені — ночами...
Та й човен
Непросмолений
Розтрух...
Все ж сняться
Неіснуючі
Причали,
Над котрими
Святій
Витає дух...
Далась мені
Ця осінь —
Не дощем:
Бгато сонця
Й посмішок
Зустрічних...

* * *

З нестач
Ночей
Самотніх —
Ця самотність...
Тумани сиві —
З сонця зайвиний...
Де золото —
Там тільки
Позолотність...
А де — вина,
Там вже нема
Вини...
По самі очі
Сліз мені — ночами...
Та й човен
Непросмолений
Розтрух...
Все ж сняться
Неіснуючі
Причали,
Над котрими
Святій
Витає дух...
Далась мені
Ця осінь —
Не дощем:
Бгато сонця
Й посмішок
Зустрічних...

* * *

Я був колись,
 Як зацьп
 Під кущем,
 А нині — «лев» —
 Між верб отих
 Сторічних...
 ..Аркадія —
 Це щось
 Південне —
 І...
 Я не встигаю
 Небо зрозуміти...
 Перечитай
 Поезії мої,
 Коли я буду
 Між зірок
 Летіти...

Я був колись,
 Як зацьп
 Під кушем,
 А нині — «лев» —
 Між верб отих
 Сторічних...
 ..Аркадія —
 Це щось
 Південне —
 І...
 Я не встигаю
 Небо зрозуміти...
 Перечитай
 Поезії мої,
 Коли я буду
 Між зірок
 Летіти...

Я був колись,
 Як зацьп
 Під кущем,
 А нині — «лев» —
 Між верб отих
 Сторічних...
 ..Аркадія —
 Це щось
 Південне —
 І...
 Я не встигаю
 Небо зрозуміти...
 Перечитай
 Поезії мої,
 Коли я буду
 Між зірок
 Летіти...

*На нерейт
останніх титиць*

Німче ніч —
Ні шепоту,
Ні крику,
Мовчать,
Автомобілів
Двигуни...
Планету
Засипає
Невеличку
Господь
Снігами
Білої
Вини...
Не сплять
Поети —
Охоронці
Слова...
Та сторожі
Невласного
Добра...
Накочує
Зима
Так швидко
Знову —
Історія,
Як білий світ, —
Стара...

50

*На нерейт
останніх титиць*

Німче ніч —
Ні шепоту,
Ні крику,
Мовчать,
Автомобілів
Двигуни...
Планету
Засипає
Невеличку
Господь
Снігами
Білої
Вини...
Не сплять
Поети —
Охоронці
Слова...
Та сторожі
Невласного
Добра...
Накочує
Зима
Так швидко
Знову —
Історія,
Як білий світ, —
Стара...

50

*На нерейт
останніх титиць*

Німче ніч —
Ні шепоту,
Ні крику,
Мовчать,
Автомобілів
Двигуни...
Планету
Засипає
Невеличку
Господь
Снігами
Білої
Вини...
Не сплять
Поети —
Охоронці
Слова...
Та сторожі
Невласного
Добра...
Накочує
Зима
Так швидко
Знову —
Історія,
Як білий світ, —
Стара...

50

Надихаю
В дешеві
Рукавиці того тепла,
Що з літа
Приберіт...
Летять
Між верб
Німі
Рожеві
Птиці
І падають
Притьмом
На білий
Сніг...

Надихаю
В дешеві
Рукавиці того тепла,
Що з літа
Приберіт...
Летять
Між верб
Німі
Рожеві
Птиці
І падають
Притьмом
На білий
Сніг...

Надихаю
В дешеві
Рукавиці того тепла,
Що з літа
Приберіт...
Летять
Між верб
Німі
Рожеві
Птиці
І падають
Притьмом
На білий
Сніг...

Горить
Червоно
Захід —
На люті
Холоди:
Не залишайте
В відрах
На вулиці
Води...
Закрийте
Ляду в покріб...
Додайте
Теплоти...
Не варто,
Мабуть,
З дому
Кудись тепер
Іти...
На підвіконні
Ставте
На цілу ніч
Свічу...
Було в слов'ян
Завжди так...
Нагадюю —
Не вчу...
І ще —
Коли хтось
Стука —
Кажіть:
Є в домі Ви...

* * *

52

Горить
Червоно
Захід —
На люті
Холоди:
Не залишайте
В відрах
На вулиці
Води...
Закрийте
Ляду в покріб...
Додайте
Теплоти...
Не варто,
Мабуть,
З дому
Кудись тепер
Іти...
На підвіконні
Ставте
На цілу ніч
Свічу...
Було в слов'ян
Завжди так...
Нагадюю —
Не вчу...
І ще —
Коли хтось
Стука —
Кажіть:
Є в домі Ви...

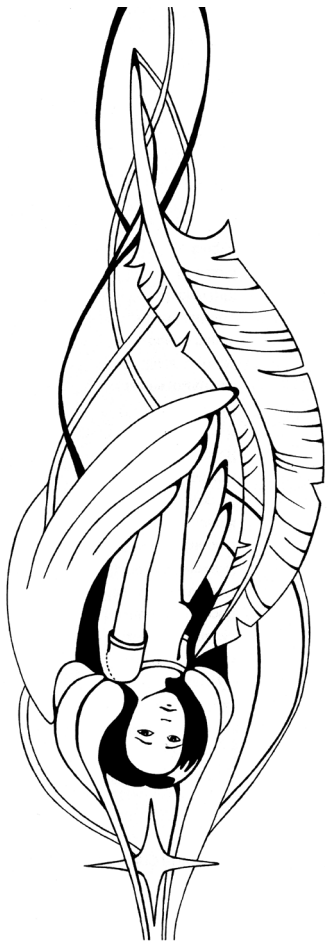
* * *

52

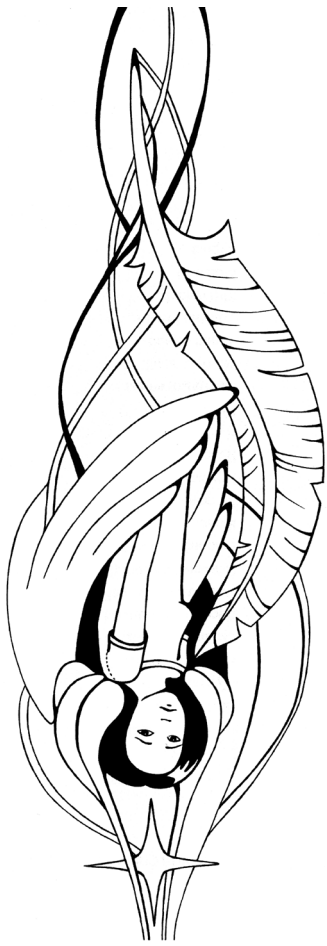
Горить
Червоно
Захід —
На люті
Холоди:
Не залишайте
В відрах
На вулиці
Води...
Закрийте
Ляду в покріб...
Додайте
Теплоти...
Не варто,
Мабуть,
З дому
Кудись тепер
Іти...
На підвіконні
Ставте
На цілу ніч
Свічу...
Було в слов'ян
Завжди так...
Нагадюю —
Не вчу...
І ще —
Коли хтось
Стука —
Кажіть:
Є в домі Ви...

* * *

52

Горить
 Червоно
 — Захід
 Знак лютої
 Зимі...

Горить
 Червоно
 — Захід
 Знак лютої
 Зимі...

Горить
 Червоно
 — Захід
 Знак лютої
 Зимі...

Іречиста

Стає торішнім
Все на білїм світї...
Вуста солони —
Безпричинно так:
Моя надїя
Потонула в лїтї...
Й собі під ноги
Висїявся мак...
Іду межею
До калин гарячих...
В соборї неба —
Звївсь що на кровї —
Перепиняюсь,
Де Марїя плаче —
Хоч ще Ісус
Й апостоли
Живи...
16.10.10

54

Іречиста

Стає торішнім
Все на білїм світї...
Вуста солони —
Безпричинно так:
Моя надїя
Потонула в лїтї...
Й собі під ноги
Висїявся мак...
Іду межею
До калин гарячих...
В соборї неба —
Звївсь що на кровї —
Перепиняюсь,
Де Марїя плаче —
Хоч ще Ісус
Й апостоли
Живи...
16.10.10

54

Іречиста

Стає торішнім
Все на білїм світї...
Вуста солони —
Безпричинно так:
Моя надїя
Потонула в лїтї...
Й собі під ноги
Висїявся мак...
Іду межею
До калин гарячих...
В соборї неба —
Звївсь що на кровї —
Перепиняюсь,
Де Марїя плаче —
Хоч ще Ісус
Й апостоли
Живи...
16.10.10

54

Сні на Андрія...

День —
Понеділок,
Та не тільки
Це —
Тринадцяте...
Останній
Місяць року...
За вікнами
І віє, і мете...
Як босому
До нас іти
Пророку?
Перебираю
В пам'яті:
Чим жив...
Які здобутки,
Втрати
Саморобні...
Чого так
Безпричинно
Затужив:
І щось подібне
Мав
Напередодні?
День —
Понеділок
Перебив крило
Посипалося
Пір'я
На село.

Сні на Андрія...

День —
Понеділок,
Та не тільки
Це —
Тринадцяте...
Останній
Місяць року...
За вікнами
І віє, і мете...
Як босому
До нас іти
Пророку?
Перебираю
В пам'яті:
Чим жив...
Які здобутки,
Втрати
Саморобні...
Чого так
Безпричинно
Затужив:
І щось подібне
Мав
Напередодні?
День —
Понеділок
Перебив крило
Посипалося
Пір'я
На село.

Сні на Андрія...

День —
Понеділок,
Та не тільки
Це —
Тринадцяте...
Останній
Місяць року...
За вікнами
І віє, і мете...
Як босому
До нас іти
Пророку?
Перебираю
В пам'яті:
Чим жив...
Які здобутки,
Втрати
Саморобні...
Чого так
Безпричинно
Затужив:
І щось подібне
Мав
Напередодні?
День —
Понеділок
Перебив крило
Посипалося
Пір'я
На село.

Випивсь день
На неба полотні —
Золотим на синьому,
А долі —
Влім-блім,
Наче дрібки солі,
Хрестиками ниточки
Оті...
Холодно...
Над ставом
Вербена
Зупинилось
І самотньо мріє...
Віз штовхає
Передком коня,
Котрий
Зупинитися
Не вміє...
9.04.02

* * *

56

Випивсь день
На неба полотні —
Золотим на синьому,
А долі —
Влім-блім,
Наче дрібки солі,
Хрестиками ниточки
Оті...
Холодно...
Над ставом
Вербена
Зупинилось
І самотньо мріє...
Віз штовхає
Передком коня,
Котрий
Зупинитися
Не вміє...
9.04.02

* * *

56

Випивсь день
На неба полотні —
Золотим на синьому,
А долі —
Влім-блім,
Наче дрібки солі,
Хрестиками ниточки
Оті...
Холодно...
Над ставом
Вербена
Зупинилось
І самотньо мріє...
Віз штовхає
Передком коня,
Котрий
Зупинитися
Не вміє...
9.04.02

* * *

56

* * *

День розпочну
З молитви
До зорі...
Свої принади має
Лізня осінь:
Калини жар
Дозрілої вгорі,
А вище —
Неба вимерзлого
Просинь...
Продовжу день
Ходінням
Намання,
Щоб — вітер,
І — нікого на дорозі...
Хіба що стріти
«Дикого» коня,
Що втік,
Побивши
Переда
У возі...
Закінчу день —
Руками на столі,
Знервованими,
В пошуках
Паперу...
І молитвою
До рідної землі,
Що димом зачіпає
Стратосферу...
5.11.09

* * *

День розпочну
З молитви
До зорі...
Свої принади має
Лізня осінь:
Калини жар
Дозрілої вгорі,
А вище —
Неба вимерзлого
Просинь...
Продовжу день
Ходінням
Намання,
Щоб — вітер,
І — нікого на дорозі...
Хіба що стріти
«Дикого» коня,
Що втік,
Побивши
Переда
У возі...
Закінчу день —
Руками на столі,
Знервованими,
В пошуках
Паперу...
І молитвою
До рідної землі,
Що димом зачіпає
Стратосферу...
5.11.09

* * *

День розпочну
З молитви
До зорі...
Свої принади має
Лізня осінь:
Калини жар
Дозрілої вгорі,
А вище —
Неба вимерзлого
Просинь...
Продовжу день
Ходінням
Намання,
Щоб — вітер,
І — нікого на дорозі...
Хіба що стріти
«Дикого» коня,
Що втік,
Побивши
Переда
У возі...
Закінчу день —
Руками на столі,
Знервованими,
В пошуках
Паперу...
І молитвою
До рідної землі,
Що димом зачіпає
Стратосферу...
5.11.09

В поштарки
На високому
Плечі
Сидить снігур:
Та мимо пронесе
Вона його...
Ненаші діти
Не надійдуть
В гості...
Не вріже
Жовтий місяць
В високості
Рядна хмарини,
Щоб закутять плечі...
Ця плутаннина
Дня і ночі —
Мучить:
Папір неякісний,
Перо мое шкрябке...
Той, хто стріляє,
В саме серце
Влучить
Ясному оленю
Моєї безнадії...
Золі-фанатик
Якось доведе,
Що рими не такі вже
І бездоганні...
А в тім:
День розпочався —
Й Борові
Хвала!...

* * *

58

В поштарки
На високому
Плечі
Сидить снігур:
Та мимо пронесе
Вона його...
Ненаші діти
Не надійдуть
В гості...
Не вріже
Жовтий місяць
В високості
Рядна хмарини,
Щоб закутять плечі...
Ця плутаннина
Дня і ночі —
Мучить:
Папір неякісний,
Перо мое шкрябке...
Той, хто стріляє,
В саме серце
Влучить
Ясному оленю
Моєї безнадії...
Золі-фанатик
Якось доведе,
Що рими не такі вже
І бездоганні...
А в тім:
День розпочався —
Й Борові
Хвала!...

* * *

58

В поштарки
На високому
Плечі
Сидить снігур:
Та мимо пронесе
Вона його...
Ненаші діти
Не надійдуть
В гості...
Не вріже
Жовтий місяць
В високості
Рядна хмарини,
Щоб закутять плечі...
Ця плутаннина
Дня і ночі —
Мучить:
Папір неякісний,
Перо мое шкрябке...
Той, хто стріляє,
В саме серце
Влучить
Ясному оленю
Моєї безнадії...
Золі-фанатик
Якось доведе,
Що рими не такі вже
І бездоганні...
А в тім:
День розпочався —
Й Борові
Хвала!...

* * *

58

* * *

Василеві Симоненку

Паперу дефіцит
Стає хронічним:
Пописувачі
Тоннами псують...
Проблеми
Самодіяства
Споконвічні
За одкровення
Віку видають...
Епоха,
Що давно
Відгомонила,
Вивипіється
В нинішньому
Дні...
Ми всі —
Із Василевого
«Дурила» —
То тільки
Уявляється,
Що ні...

1995

* * *

Василеві Симоненку

Паперу дефіцит
Стає хронічним:
Пописувачі
Тоннами псують...
Проблеми
Самодіяства
Споконвічні
За одкровення
Віку видають...
Епоха,
Що давно
Відгомонила,
Вивипіється
В нинішньому
Дні...
Ми всі —
Із Василевого
«Дурила» —
То тільки
Уявляється,
Що ні...

1995

* * *

Василеві Симоненку

Паперу дефіцит
Стає хронічним:
Пописувачі
Тоннами псують...
Проблеми
Самодіяства
Споконвічні
За одкровення
Віку видають...
Епоха,
Що давно
Відгомонила,
Вивипіється
В нинішньому
Дні...
Ми всі —
Із Василевого
«Дурила» —
То тільки
Уявляється,
Що ні...

1995

Гус народиця..

...Воли
Тепла Йому
Надихали...
В хлібі товпилися царі,
Що довго так зі сходу їхали,
Пророцтва чуючи старі...
І світ завмер перед глибинами,
Де зірка зацвіла ясна,
Якій молитися повинні ми:
І де Йордан, і де
Десна...
Нехай
Повинність
Буде легкою,
Як плач,
Що з радості,
Коли
Царі в хлібі
Над ним
Хизлилися...
І тепло
Дихали
Воли...
6.01.06

60

Гус народиця..

...Воли
Тепла Йому
Надихали...
В хлібі товпилися царі,
Що довго так зі сходу їхали,
Пророцтва чуючи старі...
І світ завмер перед глибинами,
Де зірка зацвіла ясна,
Якій молитися повинні ми:
І де Йордан, і де
Десна...
Нехай
Повинність
Буде легкою,
Як плач,
Що з радості,
Коли
Царі в хлібі
Над ним
Хизлилися...
І тепло
Дихали
Воли...
6.01.06

60

Гус народиця..

...Воли
Тепла Йому
Надихали...
В хлібі товпилися царі,
Що довго так зі сходу їхали,
Пророцтва чуючи старі...
І світ завмер перед глибинами,
Де зірка зацвіла ясна,
Якій молитися повинні ми:
І де Йордан, і де
Десна...
Нехай
Повинність
Буде легкою,
Як плач,
Що з радості,
Коли
Царі в хлібі
Над ним
Хизлилися...
І тепло
Дихали
Воли...
6.01.06

60

У ночвах ночі
Хлюпає вода:
Слухняний хлопчик
В ній коліна мие...
Над ним яснє
Мати молада,
Що спонукати
На хороше вміе...
..Півсонного
На піч перенесли
Чиї ото ласкаві,
Теплі руки?!.
..Як часто
Мені хочеться
З Десни —
І сну того,
І ніжної науки...
7.01.06

* * *

У ночвах ночі
Хлюпає вода:
Слухняний хлопчик
В ній коліна мие...
Над ним яснє
Мати молада,
Що спонукати
На хороше вміе...
..Півсонного
На піч перенесли
Чиї ото ласкаві,
Теплі руки?!.
..Як часто
Мені хочеться
З Десни —
І сну того,
І ніжної науки...
7.01.06

* * *

У ночвах ночі
Хлюпає вода:
Слухняний хлопчик
В ній коліна мие...
Над ним яснє
Мати молада,
Що спонукати
На хороше вміе...
..Півсонного
На піч перенесли
Чиї ото ласкаві,
Теплі руки?!.
..Як часто
Мені хочеться
З Десни —
І сну того,
І ніжної науки...
7.01.06

* * *

У вільшняка
(По водотечині)
Гніздо сім'я
Синича в'є...
На крушині
(Немов приречена)
Зозуля радісно
Кусе...
Не вмів я
Зрозуміти
Промислу
Ясного неба,
Коли брав
Зозуленя
З гнізда
Синичого —
І від синиць
Його ховав...
Вони вилися
Наче чмелені
(Чого не скоїш
На віку) —
Іх писк мені
Донині
Чується...
И донині
Чується —
«Ку-ку...».

* * *

62

У вільшняка
(По водотечині)
Гніздо сім'я
Синича в'є...
На крушині
(Немов приречена)
Зозуля радісно
Кусе...
Не вмів я
Зрозуміти
Промислу
Ясного неба,
Коли брав
Зозуленя
З гнізда
Синичого —
І від синиць
Його ховав...
Вони вилися
Наче чмелені
(Чого не скоїш
На віку) —
Іх писк мені
Донині
Чується...
И донині
Чується —
«Ку-ку...».

* * *

62

У вільшняка
(По водотечині)
Гніздо сім'я
Синича в'є...
На крушині
(Немов приречена)
Зозуля радісно
Кусе...
Не вмів я
Зрозуміти
Промислу
Ясного неба,
Коли брав
Зозуленя
З гнізда
Синичого —
І від синиць
Його ховав...
Вони вилися
Наче чмелені
(Чого не скоїш
На віку) —
Іх писк мені
Донині
Чується...
И донині
Чується —
«Ку-ку...».

* * *

62

Про ментальність

Онук: «Бабусю,
що то на місяці темне?»
Бабуся: «То брат брата
на вштах підняв...

Далась мені
П'я осінь
З Божих рук:
Колись отак
Я воду пив
Криничну...
Яких ще треба
Серцю
Щедрих мук,
Щоб осягнути
Лардність
Правичну?
Якої треба
Тілу суети,
Душа сама себе
Щоб
Розуміла?
Де зупинитись
І куди йти —
Не нахромитись
Щоб
На братні
Вила?!

Про ментальність

Онук: «Бабусю,
що то на місяці темне?»
Бабуся: «То брат брата
на вштах підняв...

Далась мені
П'я осінь
З Божих рук:
Колись отак
Я воду пив
Криничну...
Яких ще треба
Серцю
Щедрих мук,
Щоб осягнути
Лардність
Правичну?
Якої треба
Тілу суети,
Душа сама себе
Щоб
Розуміла?
Де зупинитись
І куди йти —
Не нахромитись
Щоб
На братні
Вила?!

Про ментальність

Онук: «Бабусю,
що то на місяці темне?»
Бабуся: «То брат брата
на вштах підняв...

Далась мені
П'я осінь
З Божих рук:
Колись отак
Я воду пив
Криничну...
Яких ще треба
Серцю
Щедрих мук,
Щоб осягнути
Лардність
Правичну?
Якої треба
Тілу суети,
Душа сама себе
Щоб
Розуміла?
Де зупинитись
І куди йти —
Не нахромитись
Щоб
На братні
Вила?!

* * *

Опудало
(Невизначена стаття)
Розкинуло
Закостенілі «руки»...
На нього горобці
Давно летять...
Й згори сміються
Дурновірхі круки...
Опудало — солом'яна
Душа...
(Вода блищить
На крисах капелюха...)
Об нього чухається
Місяця лоша...
Стоїть опудало...
Себе самого
Слуха...
2.06.98

64

* * *

Опудало
(Невизначена стаття)
Розкинуло
Закостенілі «руки»...
На нього горобці
Давно летять...
Й згори сміються
Дурновірхі круки...
Опудало — солом'яна
Душа...
(Вода блищить
На крисах капелюха...)
Об нього чухається
Місяця лоша...
Стоїть опудало...
Себе самого
Слуха...
2.06.98

64

* * *

Опудало
(Невизначена стаття)
Розкинуло
Закостенілі «руки»...
На нього горобці
Давно летять...
Й згори сміються
Дурновірхі круки...
Опудало — солом'яна
Душа...
(Вода блищить
На крисах капелюха...)
Об нього чухається
Місяця лоша...
Стоїть опудало...
Себе самого
Слуха...
2.06.98

64

Загойдалось
 Сонце
 На калині...
 Коропшино,
 Краю дорогий,
 Коники зелені
 В конюшині
 Прискають
 З-під босой
 Ноги...
 Тут мені б
 Уласти
 І припасти
 До землі,
 Що, мов орган,
 Гуде...
 Як недобре
 Нам буває
 Часто
 Серед добрих
 Начебто
 Людей...
 В конюшині
 Й полину б
 Лежати,
 Щоб ніхто
 Не бачив
 І не чув...
 Хай хіба що
 Десь під вечір
 Мати... Пожурили б,
 Що в траві заснув...

* * *

Загойдалось
 Сонце
 На калині...
 Коропшино,
 Краю дорогий,
 Коники зелені
 В конюшині
 Прискають
 З-під босой
 Ноги...
 Тут мені б
 Уласти
 І припасти
 До землі,
 Що, мов орган,
 Гуде...
 Як недобре
 Нам буває
 Часто
 Серед добрих
 Начебто
 Людей...
 В конюшині
 Й полину б
 Лежати,
 Щоб ніхто
 Не бачив
 І не чув...
 Хай хіба що
 Десь під вечір
 Мати... Пожурили б,
 Що в траві заснув...

* * *

Загойдалось
 Сонце
 На калині...
 Коропшино,
 Краю дорогий,
 Коники зелені
 В конюшині
 Прискають
 З-під босой
 Ноги...
 Тут мені б
 Уласти
 І припасти
 До землі,
 Що, мов орган,
 Гуде...
 Як недобре
 Нам буває
 Часто
 Серед добрих
 Начебто
 Людей...
 В конюшині
 Й полину б
 Лежати,
 Щоб ніхто
 Не бачив
 І не чув...
 Хай хіба що
 Десь під вечір
 Мати... Пожурили б,
 Що в траві заснув...

* * *

Босоноге...
Огірки чужі
Тіло колють...
Ні! Скоріш
Лоскочуть...
Довгі стебла,
Наче ті вужі,
Перетяти шлях
До тину хочуть...
Пібккуювате...
Очі повні сліз —
Допекла
«Народна»
Медицина...
Де правічний
Шелестить
Ротіз,
Комарів годуює
Мокра спина...
Ще чомусь
Подряпана щока,
Слива-туля
Всілась
Трохи вище...
На веселу вдачу
Натяка
Пісня,
Котру
Безупинно
Хлюпець свище...

Босоноге...
Огірки чужі
Тіло колють...
Ні! Скоріш
Лоскочуть...
Довгі стебла,
Наче ті вужі,
Перетяти шлях
До тину хочуть...
Пібккуювате...
Очі повні сліз —
Допекла
«Народна»
Медицина...
Де правічний
Шелестить
Ротіз,
Комарів годуює
Мокра спина...
Ще чомусь
Подряпана щока,
Слива-туля
Всілась
Трохи вище...
На веселу вдачу
Натяка
Пісня,
Котру
Безупинно
Хлюпець свище...

Босоноге...
Огірки чужі
Тіло колють...
Ні! Скоріш
Лоскочуть...
Довгі стебла,
Наче ті вужі,
Перетяти шлях
До тину хочуть...
Пібккуювате...
Очі повні сліз —
Допекла
«Народна»
Медицина...
Де правічний
Шелестить
Ротіз,
Комарів годуює
Мокра спина...
Ще чомусь
Подряпана щока,
Слива-туля
Всілась
Трохи вище...
На веселу вдачу
Натяка
Пісня,
Котру
Безупинно
Хлюпець свище...

Осінь
За зеленими
Горбами...
Вяло
Старого
Вітряка...
Вічне
Донкіхотство
Поміж
Нами:
Спис
Затисла
Зболена
Рука...
І малює
Зорепади
Літо...
Ось підкова —
На добро
Мені...
Викидає
Коненя
Копита —
Летить
На гуркіт
В тумані...

* * *

67

Осінь
За зеленими
Горбами...
Вяло
Старого
Вітряка...
Вічне
Донкіхотство
Поміж
Нами:
Спис
Затисла
Зболена
Рука...
І малює
Зорепади
Літо...
Ось підкова —
На добро
Мені...
Викидає
Коненя
Копита —
Летить
На гуркіт
В тумані...

* * *

67

Осінь
За зеленими
Горбами...
Вяло
Старого
Вітряка...
Вічне
Донкіхотство
Поміж
Нами:
Спис
Затисла
Зболена
Рука...
І малює
Зорепади
Літо...
Ось підкова —
На добро
Мені...
Викидає
Коненя
Копита —
Летить
На гуркіт
В тумані...

* * *

67

* * *

*И немає миру ні похвалі,
ні осуду...*

Франческо Лепарка

Вітаю ворога...
Як добре,
Що він є,
Слизькому у траві
Подібний гаду...
Вітання друге
Другові мое,
Що виколисує
В своєму серці
Зраду...
Є лід і пломінь...
І дванадцять Юд...
Європа й Азія...
Є полюси
Одвічні...
Дарюю Вам
На осуд
І на суд,
Як серця кров, —
Оці рядки
Ліричні...

68

* * *

*И немає миру ні похвалі,
ні осуду...*

Франческо Лепарка

Вітаю ворога...
Як добре,
Що він є,
Слизькому у траві
Подібний гаду...
Вітання друге
Другові мое,
Що виколисує
В своєму серці
Зраду...
Є лід і пломінь...
І дванадцять Юд...
Європа й Азія...
Є полюси
Одвічні...
Дарюю Вам
На осуд
І на суд,
Як серця кров, —
Оці рядки
Ліричні...

68

* * *

*И немає миру ні похвалі,
ні осуду...*

Франческо Лепарка

Вітаю ворога...
Як добре,
Що він є,
Слизькому у траві
Подібний гаду...
Вітання друге
Другові мое,
Що виколисує
В своєму серці
Зраду...
Є лід і пломінь...
І дванадцять Юд...
Європа й Азія...
Є полюси
Одвічні...
Дарюю Вам
На осуд
І на суд,
Як серця кров, —
Оці рядки
Ліричні...

68

* * *

Все — тайна...

Ф. Достоевський

Нечленованість
Часу і простору,
Диво паростка,
Вибух зорі —
Все сприймаємо
Дуже вже
Просто ми:
Навіть сонце,
Що сяє вгорі...
Тільки інколи
Серце аж стиснується:
Все, що мав і що є —
Таїна,
Що ніколи й ніким
Не осягнеться,
Опріч Бога самого —
Вона...

* * *

Все — тайна...

Ф. Достоевський

Нечленованість
Часу і простору,
Диво паростка,
Вибух зорі —
Все сприймаємо
Дуже вже
Просто ми:
Навіть сонце,
Що сяє вгорі...
Тільки інколи
Серце аж стиснується:
Все, що мав і що є —
Таїна,
Що ніколи й ніким
Не осягнеться,
Опріч Бога самого —
Вона...

* * *

Все — тайна...

Ф. Достоевський

Нечленованість
Часу і простору,
Диво паростка,
Вибух зорі —
Все сприймаємо
Дуже вже
Просто ми:
Навіть сонце,
Що сяє вгорі...
Тільки інколи
Серце аж стиснується:
Все, що мав і що є —
Таїна,
Що ніколи й ніким
Не осягнеться,
Опріч Бога самого —
Вона...

*Микої
Вінраобському*

Ця плутанина дат
І слів:
Кому вона
Годиться?..
Сливовиці собі
Налив
На – не..
Не похмелиться:
Субота –
Поминальний день
У нас
На Україні..
Микола
Коника веде
З попоною
На спині..
Продав корону
Листопад
Якомусь
Конокраду..
Той
Гавата
Сік чавив
Завжди
Із винограду..
А ще він
Воза-мажу мав..
(Не певен я –
Що й сани..)
Не припошують
Сніги
Миколіні лімани..

70

*Микої
Вінраобському*

Ця плутанина дат
І слів:
Кому вона
Годиться?..
Сливовиці собі
Налив
На – не..
Не похмелиться:
Субота –
Поминальний день
У нас
На Україні..
Микола
Коника веде
З попоною
На спині..
Продав корону
Листопад
Якомусь
Конокраду..
Той
Гавата
Сік чавив
Завжди
Із винограду..
А ще він
Воза-мажу мав..
(Не певен я –
Що й сани..)
Не припошують
Сніги
Миколіні лімани..

70

*Микої
Вінраобському*

Ця плутанина дат
І слів:
Кому вона
Годиться?..
Сливовиці собі
Налив
На – не..
Не похмелиться:
Субота –
Поминальний день
У нас
На Україні..
Микола
Коника веде
З попоною
На спині..
Продав корону
Листопад
Якомусь
Конокраду..
Той
Гавата
Сік чавив
Завжди
Із винограду..
А ще він
Воза-мажу мав..
(Не певен я –
Що й сани..)
Не припошують
Сніги
Миколіні лімани..

70

* * *

Ми ще за осінь
Не платили,
А вже до ніл
Лягла зима..
Нехай на сміх
Немає сили,
Але й на відчай
Сил нема..
Хотів би я
Під небом мати —
Туди весь час
Думки ведуть —
«Сім'я вечеря
Коло хати..
Хрущі над вишнями
Гудуть...».

* * *

Ми ще за осінь
Не платили,
А вже до ніл
Лягла зима..
Нехай на сміх
Немає сили,
Але й на відчай
Сил нема..
Хотів би я
Під небом мати —
Туди весь час
Думки ведуть —
«Сім'я вечеря
Коло хати..
Хрущі над вишнями
Гудуть...».

* * *

Ми ще за осінь
Не платили,
А вже до ніл
Лягла зима..
Нехай на сміх
Немає сили,
Але й на відчай
Сил нема..
Хотів би я
Під небом мати —
Туди весь час
Думки ведуть —
«Сім'я вечеря
Коло хати..
Хрущі над вишнями
Гудуть...».

Дібрав я
Колір,
А воно — ніяк:
На білому,
На полотні
Розквітло біле...
З туману синього
Качиний
Переляк
На полум'я
Ляга
Переторіле...
Вужі
Зашелестіли
В очерет...
Підвівся
Я,
Щоб ноги...
Розім'яти:
На сході —
Тихо —
Золотий
Кларнет...
На заході —
Стоїть
І плаче
Мати...

* * *

72

Дібрав я
Колір,
А воно — ніяк:
На білому,
На полотні
Розквітло біле...
З туману синього
Качиний
Переляк
На полум'я
Ляга
Переторіле...
Вужі
Зашелестіли
В очерет...
Підвівся
Я,
Щоб ноги...
Розім'яти:
На сході —
Тихо —
Золотий
Кларнет...
На заході —
Стоїть
І плаче
Мати...

* * *

72

Дібрав я
Колір,
А воно — ніяк:
На білому,
На полотні
Розквітло біле...
З туману синього
Качиний
Переляк
На полум'я
Ляга
Переторіле...
Вужі
Зашелестіли
В очерет...
Підвівся
Я,
Щоб ноги...
Розім'яти:
На сході —
Тихо —
Золотий
Кларнет...
На заході —
Стоїть
І плаче
Мати...

* * *

72

Стенаноби Санаюкы

Ця ніч мого
Незабуття —
Дроти гудуть
І вітер свище:
Я не нажився
До пуття,
Не налітався
За хмаровище...
Та що там небо
Сиве...
І...
Не находились
Мої ноги
Отам, де
Котять кураї
Себе, за обрії
Без дороти...
Я не напився
Води з криниць,
Які діди мої
Копали...
Звичайних
Не наївсь
Кислиць,
Що стежку в рай
Зацілювали...

73

Стенаноби Санаюкы

Ця ніч мого
Незабуття —
Дроти гудуть
І вітер свище:
Я не нажився
До пуття,
Не налітався
За хмаровище...
Та що там небо
Сиве...
І...
Не находились
Мої ноги
Отам, де
Котять кураї
Себе, за обрії
Без дороти...
Я не напився
Води з криниць,
Які діди мої
Копали...
Звичайних
Не наївсь
Кислиць,
Що стежку в рай
Зацілювали...

73

Стенаноби Санаюкы

Ця ніч мого
Незабуття —
Дроти гудуть
І вітер свище:
Я не нажився
До пуття,
Не налітався
За хмаровище...
Та що там небо
Сиве...
І...
Не находились
Мої ноги
Отам, де
Котять кураї
Себе, за обрії
Без дороти...
Я не напився
Води з криниць,
Які діди мої
Копали...
Звичайних
Не наївсь
Кислиць,
Що стежку в рай
Зацілювали...

73

Свято осені

Осінь
У синім
Хітоні:
Мати
Марія
Немов...
Верби
Стоять
Напівсонні,
Наче з них
Випито
Кров...
Колеса
Оберт —
І буде
Закам'яніння
Доріт...
Свято одвічне
І будень...
Дош —
На планету
І сніт...
Буде
Хотіння
Ловити
«Теплі» сніжинки
Мені...
Добре —
Любити
І жити...
І невідомо
Як —
Ні...

74

Свято осені

Осінь
У синім
Хітоні:
Мати
Марія
Немов...
Верби
Стоять
Напівсонні,
Наче з них
Випито
Кров...
Колеса
Оберт —
І буде
Закам'яніння
Доріт...
Свято одвічне
І будень...
Дош —
На планету
І сніт...
Буде
Хотіння
Ловити
«Теплі» сніжинки
Мені...
Добре —
Любити
І жити...
І невідомо
Як —
Ні...

74

Свято осені

Осінь
У синім
Хітоні:
Мати
Марія
Немов...
Верби
Стоять
Напівсонні,
Наче з них
Випито
Кров...
Колеса
Оберт —
І буде
Закам'яніння
Доріт...
Свято одвічне
І будень...
Дош —
На планету
І сніт...
Буде
Хотіння
Ловити
«Теплі» сніжинки
Мені...
Добре —
Любити
І жити...
І невідомо
Як —
Ні...

74

* * *

*Всього митєє полумон...
Лоть Вертен*

Осіній ліс...
Я в ньому
Буть
Не вмію...
Перебуло
Зелене —
В золоте...
Дорогу,
Що веде
В дитячу
Мрію,
Вже не
Побачиш —
Листям
Замете...
Ні звіра,
Ні птаха,
Ні людини...
До стиску
Серця —
«Кру...»
З ясных
Небес...
Час
Ділиться
На трепетні
Хвилини...
І я один...
Однісінький
Увесь...

75

* * *

*Всього митєє полумон...
Лоть Вертен*

Осіній ліс...
Я в ньому
Буть
Не вмію...
Перебуло
Зелене —
В золоте...
Дорогу,
Що веде
В дитячу
Мрію,
Вже не
Побачиш —
Листям
Замете...
Ні звіра,
Ні птаха,
Ні людини...
До стиску
Серця —
«Кру...»
З ясных
Небес...
Час
Ділиться
На трепетні
Хвилини...
І я один...
Однісінький
Увесь...

75

* * *

*Всього митєє полумон...
Лоть Вертен*

Осіній ліс...
Я в ньому
Буть
Не вмію...
Перебуло
Зелене —
В золоте...
Дорогу,
Що веде
В дитячу
Мрію,
Вже не
Побачиш —
Листям
Замете...
Ні звіра,
Ні птаха,
Ні людини...
До стиску
Серця —
«Кру...»
З ясных
Небес...
Час
Ділиться
На трепетні
Хвилини...
І я один...
Однісінький
Увесь...

75

Крихкі льоди —
Не за горами вже..
Там, де ступаю —
Іх доречність,
Друже...
А в небі сонце —
Тьмяне і чуже...
І жайвір «дошку
Золоту» не струже,
Ліси пустіють —
Пізній листопад...
Свое я серце
Споминами мучу...
Планета
Не покотиться
Назад...
І не поверне
Нам любов
Болючу...

* * *

76

Крихкі льоди —
Не за горами вже..
Там, де ступаю —
Іх доречність,
Друже...
А в небі сонце —
Тьмяне і чуже...
І жайвір «дошку
Золоту» не струже,
Ліси пустіють —
Пізній листопад...
Свое я серце
Споминами мучу...
Планета
Не покотиться
Назад...
І не поверне
Нам любов
Болючу...

* * *

76

Крихкі льоди —
Не за горами вже..
Там, де ступаю —
Іх доречність,
Друже...
А в небі сонце —
Тьмяне і чуже...
І жайвір «дошку
Золоту» не струже,
Ліси пустіють —
Пізній листопад...
Свое я серце
Споминами мучу...
Планета
Не покотиться
Назад...
І не поверне
Нам любов
Болючу...

* * *

76

Помилки
В поезії
Моїх:
І не тільки,
Друже,
Драматичні.
В деяких —
Сумна
Відсутність
Мрії...
В деяких —
Надумана
Ліричність...
Та нехай:
Не я —
Вона веде...
Аж допоки
Тіло
Не впаде...

* * *

Помилки
В поезії
Моїх:
І не тільки,
Друже,
Драматичні.
В деяких —
Сумна
Відсутність
Мрії...
В деяких —
Надумана
Ліричність...
Та нехай:
Не я —
Вона веде...
Аж допоки
Тіло
Не впаде...

* * *

Помилки
В поезії
Моїх:
І не тільки,
Друже,
Драматичні.
В деяких —
Сумна
Відсутність
Мрії...
В деяких —
Надумана
Ліричність...
Та нехай:
Не я —
Вона веде...
Аж допоки
Тіло
Не впаде...

* * *

Діти зрону

Ударив
Прім:
Сяйнула
Блискавиця:
Люблю,
Коли
Зненацька
Є рроза...
І прихистку
Шукає
Віща птиця...
І на щопі —
Непрохана
Слово...
Ударив
Прім —
Нікуди він
Не вдарив:
Пішли жєнці!
За млин —
І я пішов...
Яке високе
Слово —
Україна...
Вона — мене
І я її
Знайшов...
Серед каміння,
Що встєля
Дорору...
Серед піску,

Діти зрону

Ударив
Прім:
Сяйнула
Блискавиця:
Люблю,
Коли
Зненацька
Є рроза...
І прихистку
Шукає
Віща птиця...
І на щопі —
Непрохана
Слово...
Ударив
Прім —
Нікуди він
Не вдарив:
Пішли жєнці!
За млин —
І я пішов...
Яке високе
Слово —
Україна...
Вона — мене
І я її
Знайшов...
Серед каміння,
Що встєля
Дорору...
Серед піску,

Діти зрону

Ударив
Прім:
Сяйнула
Блискавиця:
Люблю,
Коли
Зненацька
Є рроза...
І прихистку
Шукає
Віща птиця...
І на щопі —
Непрохана
Слово...
Ударив
Прім —
Нікуди він
Не вдарив:
Пішли жєнці!
За млин —
І я пішов...
Яке високе
Слово —
Україна...
Вона — мене
І я її
Знайшов...
Серед каміння,
Що встєля
Дорору...
Серед піску,

Що летіє
Між пучок...
Ударив грім...
Кажу я —
Слава Богу...
Своїх
Синів він
Будить
І дочок...

Що летіє
Між пучок...
Ударив грім...
Кажу я —
Слава Богу...
Своїх
Синів він
Будить
І дочок...

Що летіє
Між пучок...
Ударив грім...
Кажу я —
Слава Богу...
Своїх
Синів він
Будить
І дочок...

Світанок Соопія..

Скучно остагленному!
М. В. Гоголь

Розпродались...
На ярмаркові — тихо...
У попелі —
Жарина де-не-де...
Останній жид
Вже спочивать
Поїхав...
И ніхто не відає
«Червона свитка» де...
Ані музик троїстих,
Ні горілки...
Під тином сплять
Веселі бурсаки...
Зі криком пада
Сонний ворон
З гілки...
И світило випливає
З-за ріки...

80

Світанок Соопія..

Скучно остагленному!
М. В. Гоголь

Розпродались...
На ярмаркові — тихо...
У попелі —
Жарина де-не-де...
Останній жид
Вже спочивать
Поїхав...
И ніхто не відає
«Червона свитка» де...
Ані музик троїстих,
Ні горілки...
Під тином сплять
Веселі бурсаки...
Зі криком пада
Сонний ворон
З гілки...
И світило випливає
З-за ріки...

80

Світанок Соопія..

Скучно остагленному!
М. В. Гоголь

Розпродались...
На ярмаркові — тихо...
У попелі —
Жарина де-не-де...
Останній жид
Вже спочивать
Поїхав...
И ніхто не відає
«Червона свитка» де...
Ані музик троїстих,
Ні горілки...
Під тином сплять
Веселі бурсаки...
Зі криком пада
Сонний ворон
З гілки...
И світило випливає
З-за ріки...

80

Мені найкраще
Тільки в лісі...
Мої там сестри
І брати...
Ніздо —
На кожному
Горісі,
Де можна
Золото
Знайти...
...Дуби там
Чоботи знімають,
Коли ступають
У траву —
Мураху кожну
Оминають
І кожа цяточку
Живу...
І клієни там
Не шлють
Прокльонів
У гурт закоханих
Веріз...
Там можна
Взять лице
В долоні —
І не соромитися
Сліз...

* * *

Мені найкраще
Тільки в лісі...
Мої там сестри
І брати...
Ніздо —
На кожному
Горісі,
Де можна
Золото
Знайти...
...Дуби там
Чоботи знімають,
Коли ступають
У траву —
Мураху кожну
Оминають
І кожа цяточку
Живу...
І клієни там
Не шлють
Прокльонів
У гурт закоханих
Веріз...
Там можна
Взять лице
В долоні —
І не соромитися
Сліз...

* * *

Мені найкраще
Тільки в лісі...
Мої там сестри
І брати...
Ніздо —
На кожному
Горісі,
Де можна
Золото
Знайти...
...Дуби там
Чоботи знімають,
Коли ступають
У траву —
Мураху кожну
Оминають
І кожа цяточку
Живу...
І клієни там
Не шлють
Прокльонів
У гурт закоханих
Веріз...
Там можна
Взять лице
В долоні —
І не соромитися
Сліз...

* * *

Він не міг
Не в березні
Прийти:
Той Грушівський,
Той Тарас
Шевченко...
Відтавали
З холоду хати,
Сонце підбивалося
Височенько...
...Тиждень — два
І вибухне зелю,
Журавлинний ключ
Відімкне
Небо:
До Шевченка
Весен не було...
Та й кому
Вони були там треба...
Він не міг...
І він таки прийшов
Край і землю
Нашу пробудити...
Той Грушівський,
Що колись
Знайшов
Слово,
Рівноцінне
Слову — жити!

Він не міг
Не в березні
Прийти:
Той Грушівський,
Той Тарас
Шевченко...
Відтавали
З холоду хати,
Сонце підбивалося
Височенько...
...Тиждень — два
І вибухне зелю,
Журавлинний ключ
Відімкне
Небо:
До Шевченка
Весен не було...
Та й кому
Вони були там треба...
Він не міг...
І він таки прийшов
Край і землю
Нашу пробудити...
Той Грушівський,
Що колись
Знайшов
Слово,
Рівноцінне
Слову — жити!

Він не міг
Не в березні
Прийти:
Той Грушівський,
Той Тарас
Шевченко...
Відтавали
З холоду хати,
Сонце підбивалося
Височенько...
...Тиждень — два
І вибухне зелю,
Журавлинний ключ
Відімкне
Небо:
До Шевченка
Весен не було...
Та й кому
Вони були там треба...
Він не міг...
І він таки прийшов
Край і землю
Нашу пробудити...
Той Грушівський,
Що колись
Знайшов
Слово,
Рівноцінне
Слову — жити!

Сонет «Поезія»

Ліпити рими, друже, — це не все...
 Слова єднати — грамотності досить...
 Поезія ж душі всієї просить:
 Б'є за лукавство каменем в лице...
 Вона — перетин льоду і вогню,
 Межа, що ділить час на «є»
 й «немає»...
 Кістки вагою ширюю ламає
 І верхівцю, й крилатому коню...
 Невідворотна — як останній день,
 Невиліковна — як смертельна рана...
 Вона — і клич солодкий, і омана:
 Не ти її — вона тебе веде...
 Й цього сонета рим остання пара:
 Поезія — не дар, а Божя кара...

Сонет «Поезія»

Ліпити рими, друже, — це не все...
 Слова єднати — грамотності досить...
 Поезія ж душі всієї просить:
 Б'є за лукавство каменем в лице...
 Вона — перетин льоду і вогню,
 Межа, що ділить час на «є»
 й «немає»...
 Кістки вагою ширюю ламає
 І верхівцю, й крилатому коню...
 Невідворотна — як останній день,
 Невиліковна — як смертельна рана...
 Вона — і клич солодкий, і омана:
 Не ти її — вона тебе веде...
 Й цього сонета рим остання пара:
 Поезія — не дар, а Божя кара...

Сонет «Поезія»

Ліпити рими, друже, — це не все...
 Слова єднати — грамотності досить...
 Поезія ж душі всієї просить:
 Б'є за лукавство каменем в лице...
 Вона — перетин льоду і вогню,
 Межа, що ділить час на «є»
 й «немає»...
 Кістки вагою ширюю ламає
 І верхівцю, й крилатому коню...
 Невідворотна — як останній день,
 Невиліковна — як смертельна рана...
 Вона — і клич солодкий, і омана:
 Не ти її — вона тебе веде...
 Й цього сонета рим остання пара:
 Поезія — не дар, а Божя кара...

*Я і є маленька
Україна...*

Я і є маленька
Україна...
З вигоном,
Межею,
Вітряком...
З мальвами
Блідими
Біля тину,
З щепюю
«Оливки»
Під вікном...
З хитруватим
Поглядом
З-під шапки,
Що нікому
Не несе біди...
З язичком
Над «і» високим
Крапки,
З каменем
Трипчака
Скороди...
Я і є...
...З вологими
Очима,
Що сухі
Ніколи не були...
Купина ота
Неопалима,
Що буге,
Як ти не пали...

84

*Я і є маленька
Україна...*

Я і є маленька
Україна...
З вигоном,
Межею,
Вітряком...
З мальвами
Блідими
Біля тину,
З щепюю
«Оливки»
Під вікном...
З хитруватим
Поглядом
З-під шапки,
Що нікому
Не несе біди...
З язичком
Над «і» високим
Крапки,
З каменем
Трипчака
Скороди...
Я і є...
...З вологими
Очима,
Що сухі
Ніколи не були...
Купина ота
Неопалима,
Що буге,
Як ти не пали...

84

*Я і є маленька
Україна...*

Я і є маленька
Україна...
З вигоном,
Межею,
Вітряком...
З мальвами
Блідими
Біля тину,
З щепюю
«Оливки»
Під вікном...
З хитруватим
Поглядом
З-під шапки,
Що нікому
Не несе біди...
З язичком
Над «і» високим
Крапки,
З каменем
Трипчака
Скороди...
Я і є...
...З вологими
Очима,
Що сухі
Ніколи не були...
Купина ота
Неопалима,
Що буге,
Як ти не пали...

84

Я і е...
З Батуринном
У книзі,
З «Гуковою»,
З «Гопаком»,
З «Плачем»...
З кров'ю —
І на зламі,
І на зрізі,
Що століття
У пісок
Тече...
Я і е...
З церквами,
Що під
Плечі
За віки
У глинища
Вросли...
Голова
Одрізана
Предтечі,
Іроду
Яку
Не донесли...

Я і е...
З Батуринном
У книзі,
З «Гуковою»,
З «Гопаком»,
З «Плачем»...
З кров'ю —
І на зламі,
І на зрізі,
Що століття
У пісок
Тече...
Я і е...
З церквами,
Що під
Плечі
За віки
У глинища
Вросли...
Голова
Одрізана
Предтечі,
Іроду
Яку
Не донесли...

Я і е...
З Батуринном
У книзі,
З «Гуковою»,
З «Гопаком»,
З «Плачем»...
З кров'ю —
І на зламі,
І на зрізі,
Що століття
У пісок
Тече...
Я і е...
З церквами,
Що під
Плечі
За віки
У глинища
Вросли...
Голова
Одрізана
Предтечі,
Іроду
Яку
Не донесли...

Було наплачусь,
Бо нема
Солодкого...
Малому...
А за вікном
Стоїть зима
У кунтуші
Новому...
Ніхто не їде
І не їде...
Завіяло дорогу...
А стега візьме
І впаде
В калюжу
На підлогу...
Дурне теля
Щоку лизне —
Воно вже з тиждень
В хаті...
Як довго хліб
У піч повзе
На липовій
Лопаті...

* * *

86

Було наплачусь,
Бо нема
Солодкого...
Малому...
А за вікном
Стоїть зима
У кунтуші
Новому...
Ніхто не їде
І не їде...
Завіяло дорогу...
А стега візьме
І впаде
В калюжу
На підлогу...
Дурне теля
Щоку лизне —
Воно вже з тиждень
В хаті...
Як довго хліб
У піч повзе
На липовій
Лопаті...

* * *

86

Було наплачусь,
Бо нема
Солодкого...
Малому...
А за вікном
Стоїть зима
У кунтуші
Новому...
Ніхто не їде
І не їде...
Завіяло дорогу...
А стега візьме
І впаде
В калюжу
На підлогу...
Дурне теля
Щоку лизне —
Воно вже з тиждень
В хаті...
Як довго хліб
У піч повзе
На липовій
Лопаті...

* * *

86

* * *

Прощу у Бога
Ворогам добра. —
Не знають втомі
Хай мої коліна...
Любов'ю,
Що від Матері
Ввідрав,
Хай висіється
Кожна
Насінина...
Ім сну — вночі...
І ніякої біді...
Ані перетину
Ході їх,
Ані впину...
В спекотний день —
Джерельної води...
І вітру — не в обличчя
Ім —
А в спину...
Прощу у Бога
Нічим — висоти,
Погамування
Заздрощів і люті...
І, врешті-решт,
Самим себе
Знайти...
І вивести
На світле —
З каламуті...

* * *

Прощу у Бога
Ворогам добра. —
Не знають втомі
Хай мої коліна...
Любов'ю,
Що від Матері
Ввідрав,
Хай висіється
Кожна
Насінина...
Ім сну — вночі...
І ніякої біді...
Ані перетину
Ході їх,
Ані впину...
В спекотний день —
Джерельної води...
І вітру — не в обличчя
Ім —
А в спину...
Прощу у Бога
Нічим — висоти,
Погамування
Заздрощів і люті...
І, врешті-решт,
Самим себе
Знайти...
І вивести
На світле —
З каламуті...

* * *

Прощу у Бога
Ворогам добра. —
Не знають втомі
Хай мої коліна...
Любов'ю,
Що від Матері
Ввідрав,
Хай висіється
Кожна
Насінина...
Ім сну — вночі...
І ніякої біді...
Ані перетину
Ході їх,
Ані впину...
В спекотний день —
Джерельної води...
І вітру — не в обличчя
Ім —
А в спину...
Прощу у Бога
Нічим — висоти,
Погамування
Заздрощів і люті...
І, врешті-решт,
Самим себе
Знайти...
І вивести
На світле —
З каламуті...

Ноборічна шєдрібка

Золотая зіронька
Палахтить над хатою...
Хай ваша садібонька
Та буде багатою...
Щоб завжди на покуті —
Мамина хлібина...
І жила у злагоді
Вся ваша родина...
В вікна хай не стукає
Лихо зле з бідюю...
І душа не випвіте —
Буде молодюю...
Хай же ваші дітоньки
Хворощів не знають...
Батькові і матері
В домі помагають...
И вашу шєдру нивочку
Град не вибиває.
І шорік шєдрівочка
Під вікном лунає:
Щоб було довіку Вам
В хаті їсти и пити...
Щоб не розучилися
Ви людей любити...

88

Ноборічна шєдрібка

Золотая зіронька
Палахтить над хатою...
Хай ваша садібонька
Та буде багатою...
Щоб завжди на покуті —
Мамина хлібина...
І жила у злагоді
Вся ваша родина...
В вікна хай не стукає
Лихо зле з бідюю...
І душа не випвіте —
Буде молодюю...
Хай же ваші дітоньки
Хворощів не знають...
Батькові і матері
В домі помагають...
И вашу шєдру нивочку
Град не вибиває.
І шорік шєдрівочка
Під вікном лунає:
Щоб було довіку Вам
В хаті їсти и пити...
Щоб не розучилися
Ви людей любити...

88

Ноборічна шєдрібка

Золотая зіронька
Палахтить над хатою...
Хай ваша садібонька
Та буде багатою...
Щоб завжди на покуті —
Мамина хлібина...
І жила у злагоді
Вся ваша родина...
В вікна хай не стукає
Лихо зле з бідюю...
І душа не випвіте —
Буде молодюю...
Хай же ваші дітоньки
Хворощів не знають...
Батькові і матері
В домі помагають...
И вашу шєдру нивочку
Град не вибиває.
І шорік шєдрівочка
Під вікном лунає:
Щоб було довіку Вам
В хаті їсти и пити...
Щоб не розучилися
Ви людей любити...

88

І гнівний Бог
Прогнав тоді обох...
У дощ, ув осінь —
Подалися босі...
Якби назад
Все
Повернути знов...
Чи зміг би Бог
Подужати любов?!

Хай не проститься
Думка ця мені,
Мабуть, що ні...
Таки, мабуть,
Що ні...

І гнівний Бог
Прогнав тоді обох...
У дощ, ув осінь —
Подалися босі...
Якби назад
Все
Повернути знов...
Чи зміг би Бог
Подужати любов?!

Хай не проститься
Думка ця мені,
Мабуть, що ні...
Таки, мабуть,
Що ні...

І гнівний Бог
Прогнав тоді обох...
У дощ, ув осінь —
Подалися босі...
Якби назад
Все
Повернути знов...
Чи зміг би Бог
Подужати любов?!

Хай не проститься
Думка ця мені,
Мабуть, що ні...
Таки, мабуть,
Що ні...

Я кажу
Тією мовою,
Береже яку
Село...
Й запевняю,
Що інакшої
В моїй долі
Не було:
Там тутими
Перевеслами
Дід в'язав
Колісь
Снопи,
І веселка,
Що
Над веслами,
І долоні —
З котрих
Пив...
Я — тією,
Що —
Як
Дихання...
В мене
Ліпшої нема...
Пелюсткова
Коли віхола,
А чи літо...
Чи зима...

* * *

06

Я кажу
Тією мовою,
Береже яку
Село...
Й запевняю,
Що інакшої
В моїй долі
Не було:
Там тутими
Перевеслами
Дід в'язав
Колісь
Снопи,
І веселка,
Що
Над веслами,
І долоні —
З котрих
Пив...
Я — тією,
Що —
Як
Дихання...
В мене
Ліпшої нема...
Пелюсткова
Коли віхола,
А чи літо...
Чи зима...

* * *

06

Я кажу
Тією мовою,
Береже яку
Село...
Й запевняю,
Що інакшої
В моїй долі
Не було:
Там тутими
Перевеслами
Дід в'язав
Колісь
Снопи,
І веселка,
Що
Над веслами,
І долоні —
З котрих
Пив...
Я — тією,
Що —
Як
Дихання...
В мене
Ліпшої нема...
Пелюсткова
Коли віхола,
А чи літо...
Чи зима...

* * *

06

Я без неї
 Мав би
 В осені
 Старцювати
 Мідяки...
 Моя рідна,
 Моя
 Мовонько!
 — І навіки...
 І на віки...

7.03.05

Я без неї
 Мав би
 В осені
 Старцювати
 Мідяки...
 Моя рідна,
 Моя
 Мовонько!
 — І навіки...
 І на віки...

7.03.05

Я без неї
 Мав би
 В осені
 Старцювати
 Мідяки...
 Моя рідна,
 Моя
 Мовонько!
 — І навіки...
 І на віки...

7.03.05

* * *

*«Можна все на світі
Вибрати, суну...»*

В. Симоненко

«Можна все на світі...» —
Вибору немає...
Йти по колу сумно,
Але треба йти...
Світ цей тропить душі
І хребти ламає:
Важко в ньому щастя
Людяне знайти...
«Можна все на світі...»,
Друже мій єдиний,
Ясно, що не можна, —
Помилвся ти...
«...Прийдуть з України
Верби і тополі...»
Можє, якшо зможуть
Шлях сюди знайти...

92

* * *

*«Можна все на світі
Вибрати, суну...»*

В. Симоненко

«Можна все на світі...» —
Вибору немає...
Йти по колу сумно,
Але треба йти...
Світ цей тропить душі
І хребти ламає:
Важко в ньому щастя
Людяне знайти...
«Можна все на світі...»,
Друже мій єдиний,
Ясно, що не можна, —
Помилвся ти...
«...Прийдуть з України
Верби і тополі...»
Можє, якшо зможуть
Шлях сюди знайти...

92

* * *

*«Можна все на світі
Вибрати, суну...»*

В. Симоненко

«Можна все на світі...» —
Вибору немає...
Йти по колу сумно,
Але треба йти...
Світ цей тропить душі
І хребти ламає:
Важко в ньому щастя
Людяне знайти...
«Можна все на світі...»,
Друже мій єдиний,
Ясно, що не можна, —
Помилвся ти...
«...Прийдуть з України
Верби і тополі...»
Можє, якшо зможуть
Шлях сюди знайти...

92

Там,
Де був учора
Березень —
Суміш
Снігу і води,
Місяць стежку
Витолочуче,
Зорі сиплються
Туди...
Зупинився:
Йти не хочеться...
Та й годинника
Побив...
Світ пліткує
І реточється...
Наче зроду
Не любив...
На поромі —
Ти, в зеленому...
Ще б побути
В світлім сні...
На отії,
На зачарованій,
Що минається,
Лесні...

* * *

Там,
Де був учора
Березень —
Суміш
Снігу і води,
Місяць стежку
Витолочуче,
Зорі сиплються
Туди...
Зупинився:
Йти не хочеться...
Та й годинника
Побив...
Світ пліткує
І реточється...
Наче зроду
Не любив...
На поромі —
Ти, в зеленому...
Ще б побути
В світлім сні...
На отії,
На зачарованій,
Що минається,
Лесні...

* * *

Там,
Де був учора
Березень —
Суміш
Снігу і води,
Місяць стежку
Витолочуче,
Зорі сиплються
Туди...
Зупинився:
Йти не хочеться...
Та й годинника
Побив...
Світ пліткує
І реточється...
Наче зроду
Не любив...
На поромі —
Ти, в зеленому...
Ще б побути
В світлім сні...
На отії,
На зачарованій,
Що минається,
Лесні...

* * *

Куди зміт'ся
Стежка?
Три сосни
Розгойдують
Нависле
Небо сиве...
Мені б води
Напитися
З Десни:
Прозріння б
Надійшло
Тоді щасливе...
У бубон місяця
Крилом
Вціляє
Крук:
То він
Склював
Зорю
На видноколі...
Лких ще серцю
Попросити мук —
Воно щоб
Не загоїлось
Ніколи?!

* * *

94

Куди зміт'ся
Стежка?
Три сосни
Розгойдують
Нависле
Небо сиве...
Мені б води
Напитися
З Десни:
Прозріння б
Надійшло
Тоді щасливе...
У бубон місяця
Крилом
Вціляє
Крук:
То він
Склював
Зорю
На видноколі...
Лких ще серцю
Попросити мук —
Воно щоб
Не загоїлось
Ніколи?!

* * *

94

Куди зміт'ся
Стежка?
Три сосни
Розгойдують
Нависле
Небо сиве...
Мені б води
Напитися
З Десни:
Прозріння б
Надійшло
Тоді щасливе...
У бубон місяця
Крилом
Вціляє
Крук:
То він
Склював
Зорю
На видноколі...
Лких ще серцю
Попросити мук —
Воно щоб
Не загоїлось
Ніколи?!

* * *

94

Ячали гуси нам
 На рідній мові:
 Будили гуси
 Втомлені серця...
 І рвали небо
 На паси шовкові:
 Благословенна будь
 Миттєвість ця!..
 Котилась Бога
 Золота підвода:
 Котилась тихо,
 З синього безмір'я...
 На ясні зорі
 І на тихі води
 Ячали гуси...
 І губили пір'я...

* * *

Ячали гуси нам
 На рідній мові:
 Будили гуси
 Втомлені серця...
 І рвали небо
 На паси шовкові:
 Благословенна будь
 Миттєвість ця!..
 Котилась Бога
 Золота підвода:
 Котилась тихо,
 З синього безмір'я...
 На ясні зорі
 І на тихі води
 Ячали гуси...
 І губили пір'я...

* * *

Ячали гуси нам
 На рідній мові:
 Будили гуси
 Втомлені серця...
 І рвали небо
 На паси шовкові:
 Благословенна будь
 Миттєвість ця!..
 Котилась Бога
 Золота підвода:
 Котилась тихо,
 З синього безмір'я...
 На ясні зорі
 І на тихі води
 Ячали гуси...
 І губили пір'я...

* * *

* * *

Верлібри
Деся
Блукали
Там,
Лалекими
Світами,
Як діти,
Що растуць
Без мам...
Чи як бездітні
Мами...
Верлібри –
Спомини
Душі...
Смак
Лавленої
Вишні...
Це, як сліди
У спориші,
Де йшов колісь
Всевишній...
27.01.97

96

* * *

Верлібри
Деся
Блукали
Там,
Лалекими
Світами,
Як діти,
Що растуць
Без мам...
Чи як бездітні
Мами...
Верлібри –
Спомини
Душі...
Смак
Лавленої
Вишні...
Це, як сліди
У спориші,
Де йшов колісь
Всевишній...
27.01.97

96

* * *

Верлібри
Деся
Блукали
Там,
Лалекими
Світами,
Як діти,
Що растуць
Без мам...
Чи як бездітні
Мами...
Верлібри –
Спомини
Душі...
Смак
Лавленої
Вишні...
Це, як сліди
У спориші,
Де йшов колісь
Всевишній...
27.01.97

96

* * *

Тридами пахне...
В пазусі — горіхи,
А небо — і глибоке,
І ясне...
Якої ще бажати
Серцю втіхи:
Допоки —
Щебетання голосне...
Ця рання осінь...
Ці меди...
І не лютість...
Вітрів,
Що дмуть нізвідки
І звідусіль...
Вони потрібні
Зболеному серцю,
Приближно так,
Як чумакові сіль...
27.09.07

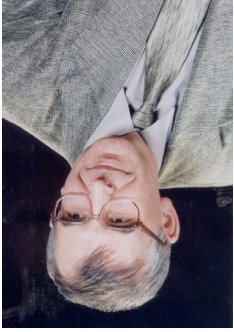
* * *

Тридами пахне...
В пазусі — горіхи,
А небо — і глибоке,
І ясне...
Якої ще бажати
Серцю втіхи:
Допоки —
Щебетання голосне...
Ця рання осінь...
Ці меди...
І не лютість...
Вітрів,
Що дмуть нізвідки
І звідусіль...
Вони потрібні
Зболеному серцю,
Приближно так,
Як чумакові сіль...
27.09.07

* * *

Тридами пахне...
В пазусі — горіхи,
А небо — і глибоке,
І ясне...
Якої ще бажати
Серцю втіхи:
Допоки —
Щебетання голосне...
Ця рання осінь...
Ці меди...
І не лютість...
Вітрів,
Що дмуть нізвідки
І звідусіль...
Вони потрібні
Зболеному серцю,
Приближно так,
Як чумакові сіль...
27.09.07

Типограф

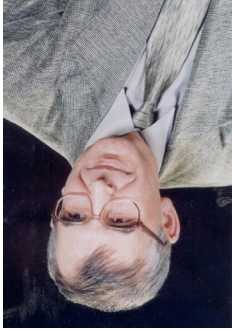
Микола Побегян народився 22 червня 1948 року в селі Покошичі на Чернітві-вщині в родині колгоспників. Навчався в Ніжині та Криму. Був пастухом, кочера-ром, «цілинником»...

Перша літературна публікація датована 1962 роком...

Прийнятий в НСПУ в 2001 році за збір-ки поезії «Дай мені долоньку» (1997) та «Сніги на двох» (видавництво «Зерна», 1999, «Бібліотека альманаху українців Єв-ропи»), а також публікації в колективних збірниках, антологіях України: «Вітри-ла-95», «Самоцвіти», «Золотий томін», «Слобожанська муза», «Слобожансь-ка яса»; журналах «Березіль», «Літвін», «Дніпро», «Маятко», «Золота Пекто-раль», «Слобожанщина», «Ливослово», «Українська мова й література в середніх школах, гімназіях, ліцеях та колегіумах», «Зерна», «Ятрань» «Пізнайко», «Мамине сонечко»; газетях: «Літературна Україна», «Логос України», «Світа України», «Сло-во просвіти», «Коропшчина», «Южная маги-горизонти», «Сімейна газета», «Селяночка»...

98

Типограф

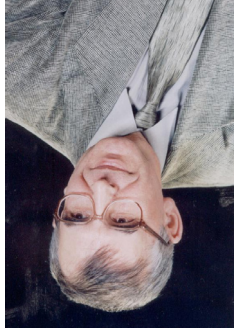
Микола Побегян народився 22 червня 1948 року в селі Покошичі на Чернітві-вщині в родині колгоспників. Навчався в Ніжині та Криму. Був пастухом, кочера-ром, «цілинником»...

Перша літературна публікація датована 1962 роком...

Прийнятий в НСПУ в 2001 році за збір-ки поезії «Дай мені долоньку» (1997) та «Сніги на двох» (видавництво «Зерна», 1999, «Бібліотека альманаху українців Єв-ропи»), а також публікації в колективних збірниках, антологіях України: «Вітри-ла-95», «Самоцвіти», «Золотий томін», «Слобожанська муза», «Слобожансь-ка яса»; журналах «Березіль», «Літвін», «Дніпро», «Маятко», «Золота Пекто-раль», «Слобожанщина», «Ливослово», «Українська мова й література в середніх школах, гімназіях, ліцеях та колегіумах», «Зерна», «Ятрань» «Пізнайко», «Мамине сонечко»; газетях: «Літературна Україна», «Логос України», «Світа України», «Сло-во просвіти», «Коропшчина», «Южная маги-горизонти», «Сімейна газета», «Селяночка»...

98

Типограф

Микола Побегян народився 22 червня 1948 року в селі Покошичі на Чернітві-вщині в родині колгоспників. Навчався в Ніжині та Криму. Був пастухом, кочера-ром, «цілинником»...

Перша літературна публікація датована 1962 роком...

Прийнятий в НСПУ в 2001 році за збір-ки поезії «Дай мені долоньку» (1997) та «Сніги на двох» (видавництво «Зерна», 1999, «Бібліотека альманаху українців Єв-ропи»), а також публікації в колективних збірниках, антологіях України: «Вітри-ла-95», «Самоцвіти», «Золотий томін», «Слобожанська муза», «Слобожансь-ка яса»; журналах «Березіль», «Літвін», «Дніпро», «Маятко», «Золота Пекто-раль», «Слобожанщина», «Ливослово», «Українська мова й література в середніх школах, гімназіях, ліцеях та колегіумах», «Зерна», «Ятрань» «Пізнайко», «Мамине сонечко»; газетях: «Літературна Україна», «Логос України», «Світа України», «Сло-во просвіти», «Коропшчина», «Южная маги-горизонти», «Сімейна газета», «Селяночка»...

98

За фахом — учитель української мови

і літератури. Стаж педагогічної роботи — 40 років. Працює в Харківській спеціалізованій школі №108, де 36 років очолює роботу літературної студії «Грудка» ім. Станіслава Шумицького. У 1980 році створив перший в СРСР Музей хліба.

Нагороджений медалью «За отвагу на пожере».

Учитель-методист. Відомий серед освітян України публікаціями з методикою викладання літератури. Видавництво «Ранок» у розробках концептів уроків «Література рідного краю» подає ім'я поета Миколи Погобяна в посібниках для 5-х та 10-х класів (з добірками його поезії).

За останні роки видав збірки поезії для дітей: «Горобина сімечка», «Зайчик-Сік», «Вранішня казаночка» («Торнадо», «Майдан», Харків), «Дай мені долоньку» («Східно-регіональний центр освітніх ініціатив»), «Зарпайчипи ки для зайчика», «Молитва-оберіг для сина» («Власті», Київ), «Що в кого є» («Сінтекс ЛТД», Харків)... 42 поезії для дітей покладені на музику Валентином Шустіковим — композитором-аматором... Перу Миколи Погобяна належать кни-

ги ліричної поезії: «Лінія Сальвадора Дали» («Прапор», Харків), «Перетин льоду і вогню» (ТАЛ «Слобожанщина», Харків), Книга «Маршрितового птаха крила» ч. 1, ч. 2 (ІІІ «Бєжичанин», Харків) — літературно-методичне видання, призначене для вивчення літератури рідного краю, «Вибране» («Майдан», Харків), «Сто катів» («Торнадо», Харків), «Відлуння ратів» («Торнадо», Харків), «Від голосу Енлія» («Майдан», Харків), «Від Сіверська до Печеніг» («Талант», Харків), «Я ніколи не путав коня», «Пройди-ки», «Я ніколи не путав коня», «Добудова мо шлях» («Майдан», Харків), «Добудова гнізд» («Крок», Харків), «Друга сторожа»

За фахом — учитель української мови

і літератури. Стаж педагогічної роботи — 40 років. Працює в Харківській спеціалізованій школі №108, де 36 років очолює роботу літературної студії «Грудка» ім. Станіслава Шумицького. У 1980 році створив перший в СРСР Музей хліба.

Нагороджений медалью «За отвагу на пожере».

Учитель-методист. Відомий серед освітян України публікаціями з методикою викладання літератури. Видавництво «Ранок» у розробках концептів уроків «Література рідного краю» подає ім'я поета Миколи Погобяна в посібниках для 5-х та 10-х класів (з добірками його поезії).

За останні роки видав збірки поезії для дітей: «Горобина сімечка», «Зайчик-Сік», «Вранішня казаночка» («Торнадо», «Майдан», Харків), «Дай мені долоньку» («Східно-регіональний центр освітніх ініціатив»), «Зарпайчипи ки для зайчика», «Молитва-оберіг для сина» («Власті», Київ), «Що в кого є» («Сінтекс ЛТД», Харків)... 42 поезії для дітей покладені на музику Валентином Шустіковим — композитором-аматором... Перу Миколи Погобяна належать кни-

ги ліричної поезії: «Лінія Сальвадора Дали» («Прапор», Харків), «Перетин льоду і вогню» (ТАЛ «Слобожанщина», Харків), Книга «Маршритового птаха крила» ч. 1, ч. 2 (ІІІ «Бєжичанин», Харків) — літературно-методичне видання, призначене для вивчення літератури рідного краю, «Вибране» («Майдан», Харків), «Сто катів» («Торнадо», Харків), «Відлуння ратів» («Торнадо», Харків), «Від голосу Енлія» («Майдан», Харків), «Від Сіверська до Печеніг» («Талант», Харків), «Я ніколи не путав коня», «Пройди-ки», «Я ніколи не путав коня», «Добудова мо шлях» («Майдан», Харків), «Добудова гнізд» («Крок», Харків), «Друга сторожа»

За фахом — учитель української мови

і літератури. Стаж педагогічної роботи — 40 років. Працює в Харківській спеціалізованій школі №108, де 36 років очолює роботу літературної студії «Грудка» ім. Станіслава Шумицького. У 1980 році створив перший в СРСР Музей хліба.

Нагороджений медалью «За отвагу на пожере».

Учитель-методист. Відомий серед освітян України публікаціями з методикою викладання літератури. Видавництво «Ранок» у розробках концептів уроків «Література рідного краю» подає ім'я поета Миколи Погобяна в посібниках для 5-х та 10-х класів (з добірками його поезії).

За останні роки видав збірки поезії для дітей: «Горобина сімечка», «Зайчик-Сік», «Вранішня казаночка» («Торнадо», «Майдан», Харків), «Дай мені долоньку» («Східно-регіональний центр освітніх ініціатив»), «Зарпайчипи ки для зайчика», «Молитва-оберіг для сина» («Власті», Київ), «Що в кого є» («Сінтекс ЛТД», Харків)... 42 поезії для дітей покладені на музику Валентином Шустіковим — композитором-аматором... Перу Миколи Погобяна належать кни-

ги ліричної поезії: «Лінія Сальвадора Дали» («Прапор», Харків), «Перетин льоду і вогню» (ТАЛ «Слобожанщина», Харків), Книга «Маршритового птаха крила» ч. 1, ч. 2 (ІІІ «Бєжичанин», Харків) — літературно-методичне видання, призначене для вивчення літератури рідного краю, «Вибране» («Майдан», Харків), «Сто катів» («Торнадо», Харків), «Відлуння ратів» («Торнадо», Харків), «Від голосу Енлія» («Майдан», Харків), «Від Сіверська до Печеніг» («Талант», Харків), «Я ніколи не путав коня», «Пройди-ки», «Я ніколи не путав коня», «Добудова мо шлях» («Майдан», Харків), «Добудова гнізд» («Крок», Харків), «Друга сторожа»

«Майдан», «Сонети» (Харків), «Сонети» (Харків), «Майдан», «Сонети» (Харків), «Час живинцею затікся» («Федорко», Харків), «Місяць великої риби» («Федорко», Харків), «Літи прому», «Перстеня дорко», Харків), «Федорко», «Світлі Солюмона» («Федорко», Харків), «Світлі сонети...» («Федорко», Харків)...
Поеті Миколи Лобеляна вміщені в багатьох методичних журналах України... Його вірші перекладались на іврит, російською, вірменською, французькою мовами.
Домашня адреса:
61015, Україна, м. Харків, вул. Технічна, 62.
Контактні телефони:
(057) 373-40-26, (050) 16-96-86-5

100

«Майдан», Харків), «Сонети» («Майдан», Харків), «Лопті Кгаса» («Федорко», дан», Харків), «Лопті Кгаса» («Федорко», Харків), «Час живинцею затікся» («Федорко», Харків), «Місяць великої риби» («Федорко», Харків), «Літи прому», «Перстеня дорко», Харків), «Федорко», «Світлі Солюмона» («Федорко», Харків), «Світлі сонети...» («Федорко», Харків)...
Поеті Миколи Лобеляна вміщені в багатьох методичних журналах України... Його вірші перекладались на іврит, російською, вірменською, французькою мовами.
Домашня адреса:
61015, Україна, м. Харків, вул. Технічна, 62.
Контактні телефони:
(057) 373-40-26, (050) 16-96-86-5

100

«Майдан», Харків), «Сонети» («Майдан», Харків), «Лопті Кгаса» («Федорко», дан», Харків), «Лопті Кгаса» («Федорко», Харків), «Час живинцею затікся» («Федорко», Харків), «Місяць великої риби» («Федорко», Харків), «Літи прому», «Перстеня дорко», Харків), «Федорко», «Світлі Солюмона» («Федорко», Харків), «Світлі сонети...» («Федорко», Харків)...
Поеті Миколи Лобеляна вміщені в багатьох методичних журналах України... Його вірші перекладались на іврит, російською, вірменською, французькою мовами.
Домашня адреса:
61015, Україна, м. Харків, вул. Технічна, 62.
Контактні телефони:
(057) 373-40-26, (050) 16-96-86-5

100

«Я нею теж...»	3
Сонет розведених мостів	4
Діалектизми	5
Лектораль	6
«Час іде...»	8
«І Вавилон...»	9
«А ти таку...»	10
«Небо не кінчається...»	11
«Сміху того...»	12
«Може й ти отак...»	13
«Сміялось жито...»	14
З апокрифів	15
Чудотворна ікона	16
«Ходімо в трави...»	17
«Засохла...»	18
Сонет пізньої дорogi	19
«Візьму світлинку...»	20
«Іркане крoв...»	22
«Сніги...»	24
«Дими...»	25
Поганські ритми	26
Погорама місяця	27
Юда в саду Гетсиманськiм	28
«День...»	29
Третій рiвень	30
Трава об рiздві	31
«Золоті монети...»	32
«Коли мисливець...»	33
«Щоб змалювати...»	34
«Все, зрештою...»	35
«Отой цвiркун...»	36

«Я нею теж...»	3
Сонет розведених мостів	4
Діалектизми	5
Лектораль	6
«Час іде...»	8
«І Вавилон...»	9
«А ти таку...»	10
«Небо не кінчається...»	11
«Сміху того...»	12
«Може й ти отак...»	13
«Сміялось жито...»	14
З апокрифів	15
Чудотворна ікона	16
«Ходімо в трави...»	17
«Засохла...»	18
Сонет пізньої дорogi	19
«Візьму світлинку...»	20
«Іркане крoв...»	22
«Сніги...»	24
«Дими...»	25
Поганські ритми	26
Погорама місяця	27
Юда в саду Гетсиманськiм	28
«День...»	29
Третій рiвень	30
Трава об рiздві	31
«Золоті монети...»	32
«Коли мисливець...»	33
«Щоб змалювати...»	34
«Все, зрештою...»	35
«Отой цвiркун...»	36

«Я нею теж...»	3
Сонет розведених мостів	4
Діалектизми	5
Лектораль	6
«Час іде...»	8
«І Вавилон...»	9
«А ти таку...»	10
«Небо не кінчається...»	11
«Сміху того...»	12
«Може й ти отак...»	13
«Сміялось жито...»	14
З апокрифів	15
Чудотворна ікона	16
«Ходімо в трави...»	17
«Засохла...»	18
Сонет пізньої дорogi	19
«Візьму світлинку...»	20
«Іркане крoв...»	22
«Сніги...»	24
«Дими...»	25
Поганські ритми	26
Погорама місяця	27
Юда в саду Гетсиманськiм	28
«День...»	29
Третій рiвень	30
Трава об рiздві	31
«Золоті монети...»	32
«Коли мисливець...»	33
«Щоб змалювати...»	34
«Все, зрештою...»	35
«Отой цвiркун...»	36

«Пройдімо шлях...»	37
«Кому на роздуми...»	38
«Ти мені...»	39
«Травень...»	40
«Нестерпний опік...»	41
«Прихильність...»	42
«Труднева ніч...»	43
«На вербах – пил...»	44
«Ніч попереду...»	45
«Сухе...»	46
Дорога	47
«З нестач...»	48
На переліт останніх птиць	50
«Горить...»	52
Пречиста	54
Сніг на Андрія	55
«Вишивсь день...»	56
«День розпочну...»	57
«В поштарки...»	58
«Паперу дефіцит...»	59
Ісус народився	60
«У ночвах ночі...»	61
«У вільшняка...»	62
Про ментальність	63
«Опудало...»	64
«Загойдалось...»	65
«Босоноге...»	66
«Осінь...»	67
«Вітаю ворота...»	68
«Нечленованість...»	69
Миколи Вінграновському	70
«Ми ще за осінь...»	71
«Дібрав я...»	72
Степанові Сапегяку	73
Свято осені	74

«Пройдімо шлях...»	37
«Кому на роздуми...»	38
«Ти мені...»	39
«Травень...»	40
«Нестерпний опік...»	41
«Прихильність...»	42
«Труднева ніч...»	43
«На вербах – пил...»	44
«Ніч попереду...»	45
«Сухе...»	46
Дорога	47
«З нестач...»	48
На переліт останніх птиць	50
«Горить...»	52
Пречиста	54
Сніг на Андрія	55
«Вишивсь день...»	56
«День розпочну...»	57
«В поштарки...»	58
«Паперу дефіцит...»	59
Ісус народився	60
«У ночвах ночі...»	61
«У вільшняка...»	62
Про ментальність	63
«Опудало...»	64
«Загойдалось...»	65
«Босоноге...»	66
«Осінь...»	67
«Вітаю ворота...»	68
«Нечленованість...»	69
Миколи Вінграновському	70
«Ми ще за осінь...»	71
«Дібрав я...»	72
Степанові Сапегяку	73
Свято осені	74

«Пройдімо шлях...»	37
«Кому на роздуми...»	38
«Ти мені...»	39
«Травень...»	40
«Нестерпний опік...»	41
«Прихильність...»	42
«Труднева ніч...»	43
«На вербах – пил...»	44
«Ніч попереду...»	45
«Сухе...»	46
Дорога	47
«З нестач...»	48
На переліт останніх птиць	50
«Горить...»	52
Пречиста	54
Сніг на Андрія	55
«Вишивсь день...»	56
«День розпочну...»	57
«В поштарки...»	58
«Паперу дефіцит...»	59
Ісус народився	60
«У ночвах ночі...»	61
«У вільшняка...»	62
Про ментальність	63
«Опудало...»	64
«Загойдалось...»	65
«Босоноге...»	66
«Осінь...»	67
«Вітаю ворота...»	68
«Нечленованість...»	69
Миколи Вінграновському	70
«Ми ще за осінь...»	71
«Дібрав я...»	72
Степанові Сапегяку	73
Свято осені	74

«Осінній ліс...»	75
«Крихкі льодяки...»	76
«Помилки...»	77
Діти грому	78
Світанок Солоп'я	80
«Мені найкраще...»	81
Тарасові	82
Сонет «Ліоезія»	83
Я і є маленьька Україна	84
«Було наплагаюсь...»	86
«Прощу у Бога...»	87
Новорічна шедрівка	88
«І гнівний Бог...»	89
«Я кажу...»	90
«Можна все на світі...»	92
«Там...»	93
«Куди зміт'ється...»	94
«Ячали гуси нам...»	95
«Верлібри...»	96
«Трибами пахне...»	97
Про автора	98

«Осінній ліс...»	75
«Крихкі льодяки...»	76
«Помилки...»	77
Діти грому	78
Світанок Солоп'я	80
«Мені найкраще...»	81
Тарасові	82
Сонет «Ліоезія»	83
Я і є маленьька Україна	84
«Було наплагаюсь...»	86
«Прощу у Бога...»	87
Новорічна шедрівка	88
«І гнівний Бог...»	89
«Я кажу...»	90
«Можна все на світі...»	92
«Там...»	93
«Куди зміт'ється...»	94
«Ячали гуси нам...»	95
«Верлібри...»	96
«Трибами пахне...»	97
Про автора	98

«Осінній ліс...»	75
«Крихкі льодяки...»	76
«Помилки...»	77
Діти грому	78
Світанок Солоп'я	80
«Мені найкраще...»	81
Тарасові	82
Сонет «Ліоезія»	83
Я і є маленьька Україна	84
«Було наплагаюсь...»	86
«Прощу у Бога...»	87
Новорічна шедрівка	88
«І гнівний Бог...»	89
«Я кажу...»	90
«Можна все на світі...»	92
«Там...»	93
«Куди зміт'ється...»	94
«Ячали гуси нам...»	95
«Верлібри...»	96
«Трибами пахне...»	97
Про автора	98

Літературно-художнє видання

ПОБЕЛАН
Микола Федорович
...ВИСОКА
ЩЕДРІСТЬ БОГА...

лірика

Редактор М. Ю. Федорко
Коректура авторська
Комп'ютерна верстка А. А. Видренко

Підписано до друку 27.05.2015.
Формат 84x108/32. Папір офсетний.
Друк цифровий.
Гарнітура «LinuxLibertine».
Умов. друк. арк. 5,46.
Замовлення № 305.

Свідцтво ХК № 164 від 20.12.2005 р.
про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців,
виготовлявачів і розповсюджувачів
видавничої продукції.

Видавництво ФОРМ Федорко М. Ю.
Україна, м. Харків, вул. Сумська, 4, оф.135
тел.: +38 (057) 758-19-46
www.facebook.com/fedorbook
e-mail: for.fedorko@gmail.com
Друк ФОРМ Федорко Л. В.

Літературно-художнє видання

ПОБЕЛАН
Микола Федорович
...ВИСОКА
ЩЕДРІСТЬ БОГА...

лірика

Редактор М. Ю. Федорко
Коректура авторська
Комп'ютерна верстка А. А. Видренко

Підписано до друку 27.05.2015.
Формат 84x108/32. Папір офсетний.
Друк цифровий.
Гарнітура «LinuxLibertine».
Умов. друк. арк. 5,46.
Замовлення № 305.

Свідцтво ХК № 164 від 20.12.2005 р.
про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців,
виготовлявачів і розповсюджувачів
видавничої продукції.

Видавництво ФОРМ Федорко М. Ю.
Україна, м. Харків, вул. Сумська, 4, оф.135
тел.: +38 (057) 758-19-46
www.facebook.com/fedorbook
e-mail: for.fedorko@gmail.com
Друк ФОРМ Федорко Л. В.

Літературно-художнє видання

ПОБЕЛАН
Микола Федорович
...ВИСОКА
ЩЕДРІСТЬ БОГА...

лірика

Редактор М. Ю. Федорко
Коректура авторська
Комп'ютерна верстка А. А. Видренко

Підписано до друку 27.05.2015.
Формат 84x108/32. Папір офсетний.
Друк цифровий.
Гарнітура «LinuxLibertine».
Умов. друк. арк. 5,46.
Замовлення № 305.

Свідцтво ХК № 164 від 20.12.2005 р.
про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців,
виготовлявачів і розповсюджувачів
видавничої продукції.

Видавництво ФОРМ Федорко М. Ю.
Україна, м. Харків, вул. Сумська, 4, оф.135
тел.: +38 (057) 758-19-46
www.facebook.com/fedorbook
e-mail: for.fedorko@gmail.com
Друк ФОРМ Федорко Л. В.